

CƠN ONG

SỐ 141

15 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 3-12

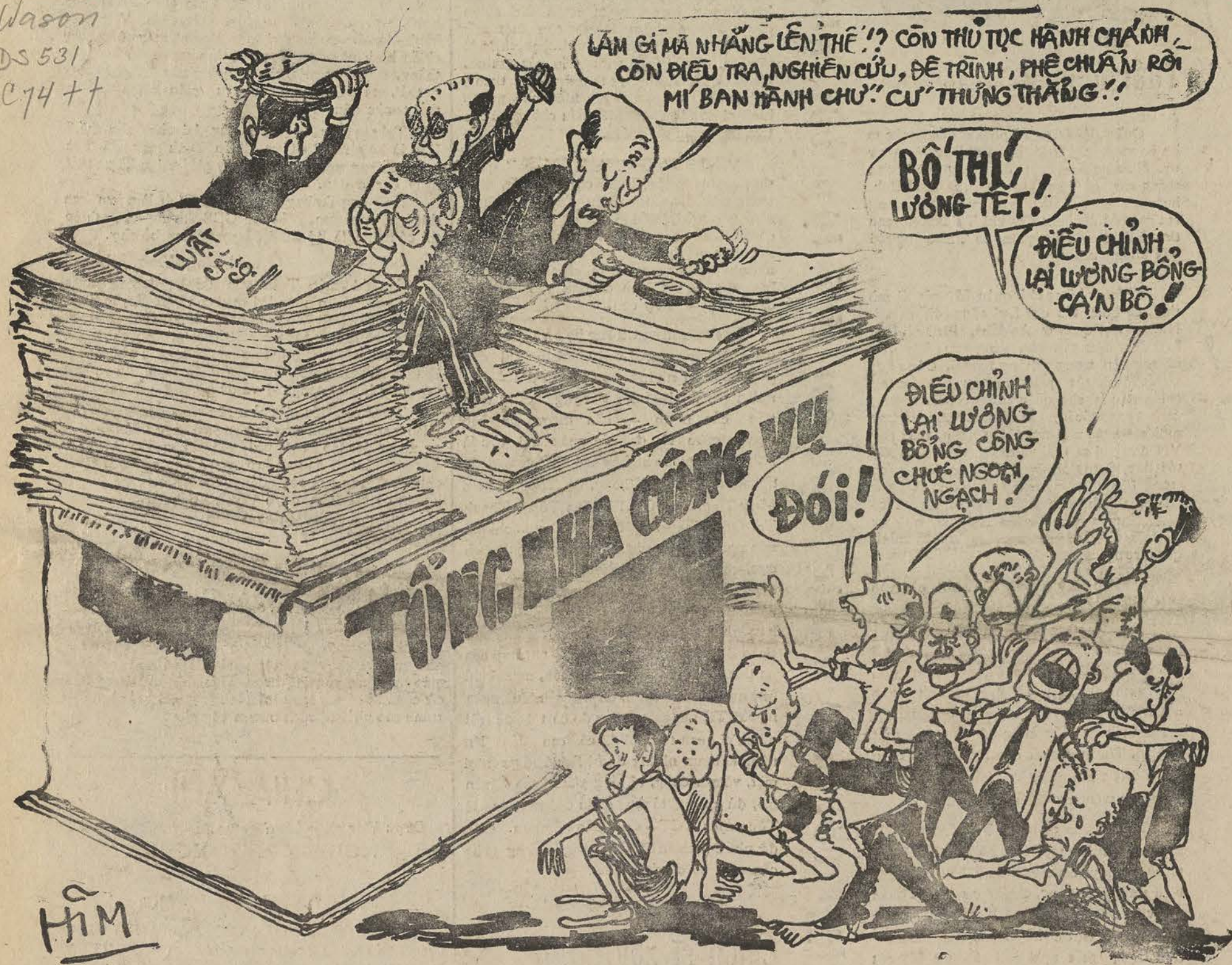
ĐẾN 8-12-1970

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH — Phụ bếp : KÉP ĐỘC — ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

ÙM BA LA... BA TA CÙNG... ẬU!

Cuộc chiến tranh tam giác giữa một cái lá đa, một ông Tổng Tư Pháp, và một ông Phó Kiểm Nã vẫn chưa ngã ngũ. Lại mới nhảy vào cuộc thêm một cặp họ Trần. Đó là ông Xếp xử án Trần minh Tiết, và ông Phó Công tố Trần văn Thuận.

Ông Phó Kiểm Nã tố ông Thẩm Phán Phó Chương Lý Trần văn Thuận làm diêm chỉ để lấy tiền thưởng, vì nóng lấy tiền thưởng không được, nên đã tố ông.

Ông cựu Xếp lớn sở Tư Pháp Cao Nhất cũng họ Trần, bèn tuyên bố rằng làm diêm chỉ

để lãnh thưởng là trái với quy chế thẩm phán. Ai làm như vậy sẽ bị khai trừ khỏi hàng ngũ ba tòa quan nhơn.

Ông tòa Thuận bèn viết một thư ngỏ, (có báo đăng) chê ông Xếp lớn ngành xử án là người chẳng hiểu rõ luật lệ.

Trong vụ kể trên, cả ba vị, cùng thuộc giới ngời với nhau (ông Tường cũng là ông Tòa) đều nói và làm ầu.

Ông cựu Xếp lớn ngành xử án đã nói quy chế Thẩm Phán cấm thẩm phán kiêm nghề diêm chỉ, và ai kiêm nghề đó sẽ bị khai trừ. Sự thật, quy chế Thẩm

Phán không có điều nào cấm như vậy. Không cấm mà nói là cấm, người biết luật chẳng nên nói như vậy.

Ông Tòa Thuận, tuy quy chế thẩm phán không cấm kiêm nghề diêm chỉ, nhưng nếu quả thật ông có làm diêm chỉ, thì điều đó không nên. Vì có hại cho uy tín của một ông tòa cao cấp. Ông tòa làm diêm chỉ để lãnh thưởng, tức là ham tiền. Người ta lo sợ ông tòa mà ham tiền quá, thì có thể bị mua chuộc.

Còn ông Tường cũng ầu lắm.

Các cơ quan nhà nước thường cam kết không bao giờ tiết lộ danh tánh của những người diêm chỉ giúp mình bắt bọn phi pháp. Ông Thuận giúp ông Tường bắt gian thương Chà Ismael, tại sao ông Tường đi tiết lộ tùm lum danh tánh của người diêm chỉ, làm thế, từ nay về sau, còn ai dám làm diêm chỉ cho nhà nước nữa,

Vậy thì, cả ba quý vị quan tòa, mỗi vị đều có một phần ầu. Quý vị nên huề nhau cho được việc.

Thất nghiệp

Quân đội Đồng Minh khi đến nước ta ồn ào và ò ạt, khi đi, họ ra đi lặng lẽ và từ từ. Như họ đang rút đi trong vòng 12 tháng trở lại đây. Quân đội Đồng Minh, hoặc nói cho rõ hơn, là quân đội Mỹ, đang rút ra khỏi VN mặc dầu khi TT Nixon loan tin về lịch trình rút quân, có nhiều người VN không tin.

Không những chỉ quân Mỹ rút đi mà thôi, cả quân Úc đại Lợi cũng đã ra đi. Những trại quân ở An Khê, Pleiku, Phú Lợi đêm đêm vẫn còn sáng rực ánh đèn nhưng bên trong không người. Cùng với quyết định rút quân những gánh nặng chiến đấu lại cho quân đội VNCH, những công ty tạo tác lớn của Hoa Kỳ cũng ngừng mọi công tác xây cất. Công nhân, thầy thợ VN đang bị sa thải và trong thời gian sắp tới đây, sẽ có tình trạng thất nghiệp nặng trong đám dân cư tranh sống quá đông ở những thành phố, những người không có nghề chuyên môn từ lâu vẫn sống nhờ sự có mặt của Quân đội ngoại quốc trên chính quê hương của mình.

Khi Hoa Kỳ ngừng bớt đồ của vào chiến tranh VN với mục đích đáp ứng sự đòi hỏi của những công dân phải đóng thuế của họ, nền kinh tế phục vụ chiến tranh tất nhiên phải giảm hoạt động. Hiện giờ, không những chỉ ở VN mới có tình trạng nhân công không chuyên môn thất nghiệp mà thôi, ở Hoa Kỳ cũng đã có nạn thất nghiệp. Tin mới nhất cho biết sẽ có 2 triệu người Mỹ thất nghiệp khi chính phủ ngừng kế hoạch viện trợ chiến tranh cho VN.

Vấn đề của ta bây giờ không phải là một mặt «xuống tóc» như những Thị Phún tề he đòi quyền sống để đuổi Mỹ, một mặt biểu tình, bạo động, chiếm cơ sở để phản đối việc bị sa mất việc tập thể, mà là vấn đề phải đặt trước kế hoạch đối phó với tình trạng thất nghiệp khi quân Mỹ rút hết và các công ty thầu của Mỹ ngưng mọi công tác.

Đối phó để giảm thiểu sự tai hại của tình trạng này. Bằng cách nào? Con Ong sẽ góp ý với nhà nước về vấn đề này trong một số tới.

NHÂN TIN

Đ.ÚY NGHỊ V.T. Trời đất này mua thù chuốc oán làm chi. Hãy tìm Bà V. đóng cửa dàn xếp với nhau cho đẹp.

C.O.

Bộ Quốc Phòng, theo đề nghị của Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị, vừa có một quyết định đáng bàn đến về phương diện chính trị. Đó là quyết định từ nay những quân nhân có công tố tham những trong quân đội sẽ được thưởng lương và tuyen dương là « Chiến Sĩ Xây Dựng ».

Chúng tôi hoan nghênh quyết định này. Vì người quân nhân cầm súng chiến đấu với quân thù trên mặt trận gặp gian lao, nguy hiểm chỉ có thể đến mất mạng là cùng, mất mạng nhưng còn nguyên oanh liệt. Nhưng người quân nhân khi chiến đấu với tham những là một còn một mất với kẻ nội thù, nhiều khi với... bạn, và đa số là với... thượng cấp trực tiếp của mình. Cuộc chiến đấu chống tham những, theo ý chúng tôi, cam go và nguy hiểm cho người binh sĩ hơn là cuộc chiến đấu chống kẻ thù trên mặt trận rất nhiều.

Vì, như vừa nói, chiến đấu với quân thù, người chiến sĩ chỉ có thể chết, chết trong vinh dự. Còn chiến đấu với tham những, người chiến sĩ vẫn có thể chết... Và có thể chết trong nhục nhã, thân bại danh liệt, chết vì thù hằn trả đũa, vì bị tham những quật ngược, bôi lọ, chết với sự hối hận vì đã ngu dại huých đầu vào vách đá, để khổ lụy cho vợ con.

Trong những trường hợp và điều kiện chiến đấu ấy, người quân nhân khi dẫn thân tố tham những trong quân đội — tất nhiên chỉ là tố thượng cấp trực tiếp của mình — cần được sự bảo vệ đến mức tối đa của quân đội, tức là những cơ quan chỉ huy cao nhất của quân đội như Bộ Quốc Phòng, Bộ Tổng Tham Mưu Tổng Cục CTCT, Nha Tổng Thanh Tra QĐ, Nha An Ninh QĐ vv... chỉ khi nào người quân nhân được sự bảo vệ tích cực, công khai của những cơ quan trên, công tác diệt tham những trong QĐ mới có thể gạt hái được thành quả. Trường hợp nhóm sĩ quan cấp úy ở một Tiểu đoàn Pháo Binh, tổ cáo Tiểu đoàn trưởng của họ tham những — Tướng Soạn, người chỉ huy ngành Pháo Binh, đã từng nhìn nhận người Tiểu đoàn trưởng đó có tội để rồi nhóm sĩ quan trẻ tuổi đã có can đảm lên tiếng tố tham những đó bị làm khó về mọi mặt, và sau cùng, bị tổng giam vào Quân lao, đủ chứng tỏ rằng quân đội ta nhất là Tổng cục CTCT—chưa bảo vệ, chưa giúp đỡ những «chiến Sĩ Xây Dựng» những gì họ cần phải có để chiến đấu.

Chiến sĩ xây dựng

Ôi, ông cựu chiến binh ơi!

Một số cựu quân nhân và phế binh ở viện Huấn Luyện Trung Ương Long Bình vừa nhờ Con Ong kêu cứu một phát.

Nguyên những anh em này được Bộ Cựu Chiến Binh giới thiệu tới 28, Trần Quý Cáp để học nghề, hướng nghiệp và kiếm chút cháo. Việc học hành còn đang nửa đời nửa đoạn, mấy ông cựu chiến binh này đang ở trong tình trạng giờ ông giờ thẳng, thì đúng một cái cơ quan này lại chơi trò sa thải, mà những anh em cựu quân nhân bị sa thải trước tiên.

Tại sao mấy ông Mèo này lại chơi xấu thế? Hay là họ ghét Bộ Cựu Chiến Binh nên đã nhe ngay những người mà Bộ này giới thiệu để sa thải ngay trước tiên.

Nhờ ông Tướng Cựu Chiến Binh làm ơn can thiệp hộ xem sao. Nếu Bộ CCB không can thiệp thì có nghĩa là Bộ CCB đã mang con bỏ chợ.

Ô hô! Ông Bông đổi lập!

Sau khi «mét» Trần văn Tuyên cương quyết lặc lia, cóc thêm nhận lời mời của bọn truyền hình Mèo để sang Bali đấu võ lười mí lì Cộng sản, vì ông cho rằng bọn Mèo trịch thượng, tính chơi cửa cha với người Anam... Giáo sư Bông gòn của cái gọi là Phong Trào Quốc Gia Cấp Tiến bên được bàn tay lông lá sờ soạn tới và đã gạt đầu ô kê tụt suytl

Từ trước đến giờ cả nước vốn đều biết rằng Giáo sư Bông gòn vẫn thường võ ngược bình bịch tự xưng đổi lập ra rít với nhà nước. Do đó việc ông nhận lời đi đấu võ lười với Cộng sản bên Ba li chính ra cũng chả có gì đáng phải ngạc nhiên... nếu không có cái điếm được «người» tiến cử.

Chả là vì sau khi «mét» Tuyên từ chối dứt khoát xong, bọn Mèo cuống lên tìm người thay thế. Chúng nhờ quan ngự tiền văn phòng của Anam quốc vương tiến cử dùm. Quan ngự tiền đẹp trai nói tiếng Mèo giỏi này liền tâu trình lên quốc vương sao đó, mà cuối cùng... ông đổi lập Bông gòn bỗng được ơn trên vời tới!

Sự việc này khiến nhóm Con Ong mót cười ghê quá, vì không lẽ một người đổi lập ra rít như giáo sư Bông gòn lại được Mèo mời qua sự tiến cử của... kẻ bị đổi lập sao? Như vậy cái mác đổi lập tránh sao khỏi bị rách bươm bây giờ!

CHIA VUI

Được hồng thiếp báo tin lễ vu quy cho Trông nữ:

NGUYỄN PHƯƠNG MAI

đẹp duyên cùng cậu:

NGUYỄN VĂN BẰNG

Hôn lễ được cử hành ngày 6-12-70 tại Saigon.

Chúng tôi thành thật chia vui cùng Anh Chị NGUYỄN VĂN THÀNH và cầu chúc cho hai cháu DUYÊN MAY PHẬN ĐẸP.

Ô. Bà NGUYỄN VĂN MINH và toàn thể nhân viên B.V.B.D.

QUÀ TẶNG TUỔI THƠ

Dù Chiến Tranh, dù kiếm róc, dù có tham những hay phải đồ bỏ ra Bắc. Chúng ta phải dành phần cho Tuổi Thơ bằng cách tìm đọc

Cánh Bướm

Truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

mô tả những Tiên Đồng và Ngọc Nữ trong một thế giới Thần Tiên của Tuổi Thơ giữa những cơn bão tố.

SÔNG HỒNG xuất bản

Đã phát hành khắp nơi trên toàn quốc

CÙ LÉC CHÍNH KHỬA

THIÊN KHÔI

Người Nguyễn văn Bông đi cứu nước

Chính khách đang lên, ông Nguyễn văn Bông, chủ tịch phong trào Quốc Gia Cấp Tiến đã lên đường đi BaLê để tham dự cuộc đấu lý với phe Cộng Sản. Cuộc đấu lý này do đài PBS tổ chức với chủ đề "Người Mỹ có nên lập một chính phủ liên hiệp ở Nam Việt Nam không?"

Trước đây đài truyền hình này đã mời hai ông Trần văn Tuyên và Vũ văn Mậu tham dự cuộc đấu lý đó, nhưng cả hai ông Tuyên, Mậu sau khi đọc văn thư chính thức mời với chủ đề trên đã từ chối. Hai ông từ chối là đúng, vì không một người quốc gia có liêm sỉ nào lại có thể đi tham dự cuộc đấu lý với một chủ đề hèn lác như thế, người Mỹ không phải là chủ nhân của dân tộc Việt Nam, và đất nước Việt Nam cũng không phải là thuộc địa của người Mỹ, mà người Mỹ toàn quyền quyết định số phận Việt Nam, bảo sống tự do thì được sống tự do, bảo phải liên hiệp là phải sống liên hiệp.

Sau khi hai ông Tuyên, Mậu từ chối, có tin nói là ông Trần văn Ân rồi ông Hoàng đức Nhã sẽ đại diện chính phủ Việt Nam đi Ba Lê đấu lý. Nhưng may là tin đó đã được phủ Tổng Thống cải chánh.

Trước khi lên đường đi BaLê dự cuộc đấu lý, ông Nguyễn văn Bông, nhà chính khách đang lên đã dàn trước, đón sau hơi kỹ. Ông nói rằng, làm chính trị hãy nên dẹp tự ái để làm bất cứ việc gì có lợi cho quốc gia dân tộc. Ông cũng cho rằng có thể dự luận và báo chí có thể hiểu lầm ông là nhân vật duy nhất đại diện cho Việt Nam tham dự cuộc tranh luận trên, nhưng sự khó khăn này sẽ chứng tỏ được thiện chí của người làm chính trị, vì nếu lỡ Tổng Thống Thiệu thua về phương diện ngoại giao hay ông Young yếu thế trong cuộc tranh luận, thì không riêng cá nhân ông Thiệu thua mà là cả dân tộc miền Nam Việt Nam thua.

Qua những lời nói trên người ta thấy ông Nguyễn v. Bông tự khen mình là nhà chính khách tài giỏi và chê những người khác không biết làm chính trị, nói thẳng ra là ông chê hai ông Tuyên, Mậu đã không biết dẹp tự ái để làm việc cứu nước. Ông Bông đã nghĩ hơi nhiều, nên Thiên Khôi cũng trộm nghĩ vài điều như sau:

1.— Cuộc đấu lý với cái chủ đề lếu lác kia là của một đài truyền hình tư nhân tổ chức, chứ không phải là một "hội nghị quốc tế", do đó VN có mặt hay không có mặt cũng chẳng sao, vì vậy không thể nào có chuyện tham dự cuộc đấu lý này là cứu nước hay không tham dự là không cứu nước. Và cũng với cái chủ đề kia, những người Việt Nam có đôi chút ý thức chứ không dám nói là liêm sỉ, không nên tham dự, tự ái quốc gia không cho phép những người Việt Nam tự cho mình là chính khách tham dự, vì thế sự dẹp bỏ tự ái ở cuộc đấu lý này như ông Nguyễn văn Bông nói không thể nào chấp nhận được.

Tôi không hiểu khi sang tới BaLê, ngồi vào bàn đấu lý, chủ tọa đoàn hỏi ông Bông: "Thưa giáo sư chủ tịch phong trào đối lập ở VN, ông có nghĩ là người Mỹ NÊN lập chính phủ liên hiệp ở NamVN không?" thì không biết ông Bông trả lời sao, chẳng lẽ đáp: "Thưa, người Mỹ không nên lập chính phủ liên hiệp ở Nam VN, vì những lý do sau đây..."

2.— Ông Bông trước khi đi đã phải lên tiếng vì sự dư luận và báo chí hiểu lầm ông, nhưng tôi xin thưa họ không hiểu lầm ông đâu, trái lại họ hiểu rất đúng là: Ông Bông là một chính khách đang lên, một chính khách mới nổi ở Nam VN, vì vậy ông cần phải tham dự cuộc đấu lý này để tạo tiếng vang ngõ hầu ông chóng thành danh là một chính khách quốc tế. Cuộc đấu lý chính là cơ hội ngàn năm một thuở để ông tạo nên cái danh vọng đó, vì thế mới có can đảm vì mình mà dẹp bỏ tự ái

quốc gia, tự ái dân tộc.

3.— Ông Bông nói là sợ ông Thiệu (qua ông Nhã) lỗ thua trên phương diện ngoại giao, hay ông Young yếu lý thì không phải riêng cá nhân ông Thiệu thua mà là cả dân tộc Việt Nam thua. Tôi xin nói lại là ông Thiệu đã ý thức thế nào là tự ái quốc gia nên ông đã không để ông Hoàng đức Nhã tham dự cuộc đấu lý trẻ con này. Và lại ông sợ ông Nhã thua, ông Young yếu lý mà ông phải đi qua để cứu vãn, thì quả ông tự kiêu rồi đó, mới là một chính khách đang lên mà ông đã tự kiêu với cái sở kiến chính trị của ông thì cái tương lai sự nghiệp chính trị của ông cũng chẳng khỏi bị cháy máy hồi.

Nhưng dù sao tôi cũng hy vọng là ông Nguyễn văn Bông sẽ mã đáo thành công, để ông lấy tí tiền tuổi với những hàng chính khách quốc tế.

Kêu gọi lương tâm người Mỹ

Bà Ngô bá Thành và một số bà trong tổ chức phụ nữ đòi quyền sống vừa làm một cuộc xuống đường tới tòa Đại Sứ Mỹ, mục đích cuộc xuống đường là nhờ ông Bunker chuyển tới tổng thống Mỹ một văn thư kêu gọi lương tâm ông Nixon, kêu gọi ông ta đừng có vì tự ái cá nhân hay tự ái nước Mỹ mà tiếp tục làm khổ đồng bào miền Bắc hơn nữa. Bà Thành đã phản đối việc tái oanh tạc Bắc Việt cùng cuộc đổ bộ của người Mỹ xuống tỉnh Sơn Tây Bắc Việt, bà Thành cho đó là một hành động nhằm kéo dài chiến tranh.

Ai cũng biết bà Ngô bá Thành là con gái ông Phạm văn Huyền, một thú y sĩ, ông Huyền đã bị tổng xuất ra Bắc Việt năm năm trước vì tội tuyên truyền cho chủ nghĩa CS ở đây. Cha nào con ấy, bà Ngô bá Thành đã "nói chí" thân phụ cương quyết đầy mạnh phong trào "chống Mỹ cứu nước". Bà đã từng tuyên bố người Mỹ xâm lăng VN, người Mỹ đem chiến tranh vào VN, bà phản đối người Mỹ tái oanh tạc BV. Nói như vậy là bà Thành đã phủ nhận cuộc chiến của miền Nam này là cuộc chiến tự vệ, cuộc chiến chống lại sự xâm lăng của CS Bắc Việt. Tư tưởng của bà Thành thật đã quá rõ. Bà Thành nếu quả tha thiết với công cuộc văn hòa binh và không thiên lệch, thì đáng lẽ bà phải lên tiếng phản đối CS đã pháo kích vào Đô Thành hay các Thị, Tỉnh làm chết bao nhiêu người dân vô tội, đáng lẽ bà phải phản đối vụ VC ném chất nổ vào đám đồng dân bà, con trẻ giới nông dân đang đứng xem cuộc chiếu bóng công cộng ở Biên Hòa mới đây và làm chết bao nhiêu người, nhưng bà Thành đã im lặng, phải chăng sự im lặng đó bà Thành đã đồng ý rằng những cuộc pháo kích, khủng bố trên là những hành động "chống Mỹ cứu nước" đáng ca ngợi, tuyên dương?

Bà Thành đã đau xót khi thấy người dân miền Bắc ăn bom Mỹ, nhưng bà lại thờ thối hân hoan trước những người dân miền Nam bị ăn hỏa tiễn và chất nổ của CS. Bà Thành kêu gọi lương tâm ông Nixon, nhưng bà Thành không kêu gọi lương tâm ông Tôn đức Thắng, chủ tịch Bắc Việt.

Thưa bà Ngô bá Thành, bà đang được hưởng những ân sủng của một chế độ tự do nên bà mới lộng như thế được, nếu bà sống ở Hà Nội thì chỉ một phần trăm hành động trên của bà cũng đủ cho bà bị thân tàn ma dại ở trại giam Sơn La hay Lý bá Sơ. Dù C/O không ưa Mỹ nhưng thấy chuyện bất công mới phải nói.

Phục hồi danh dự cho CIA

Chủ tịch lực lượng Đại Đoàn Kết ông Nguyễn gia Hiến vừa đưa ra một nhận định nhằm phục hồi danh dự cho cơ quan tình báo Mỹ CIA. Ông Hiến nói rằng, trong cuộc Mỹ đổ bộ xuống một trại

giam ở Sơn Tây Bắc Việt không phải là vì tình báo Mỹ dở hay tình báo BV quá hay nên biết trước đâu. Hành động cho biệt kích quân nhảy xuống một nhà giam trông chính là chủ ý của ông Nixon trong mục đích chứng tỏ sức mạnh của người Mỹ, chứng tỏ lời huyênh hoang của Bắc Việt từ bao lâu nay: "Bắc Việt là nơi bất khả xâm, người Mỹ không bao giờ đổ bộ lên được" là một lời khoác lác. Biệt kích quân Mỹ đã đổ bộ xuống Sơn Tây, một tỉnh sát nách Hà Nội, và ở lại đó một giờ đồng hồ, khi đi đã an toàn lại còn bắt theo vài anh lính Bắc Việt. Một khi người Mỹ đổ bộ được xuống Sơn Tây, thì người Mỹ sau này muốn đổ bộ ở đâu cũng được.

Ông Nguyễn gia Hiến nói rõ thêm: Sở dĩ Mỹ không đổ bộ xuống một trại tù binh có giam các tù binh Mỹ vì ông Nixon không đại gì làm vậy, và đổ bộ xuống một nơi có giam tù binh Mỹ thật, thì cho rằng cứu được một nửa hay hơn một nửa tù binh Mỹ trong tổng số 70 người, chắc cũng có vài tù binh Mỹ bị Cộng Sản Bắc Việt bắn chết, nếu để một tù binh Mỹ chết như thế trong vụ đổ bộ này, thì dư luận Mỹ sẽ lên án ngay tổng thống Nixon điển cường chính tay giết hại người Mỹ trên đất Bắc Việt.

Tóm lại, những ai cho tình báo Mỹ dở là những người không biết gì, và phải nhận rằng ông Nixon đã chơi một đòn rất cao.

Nhận định của ông Nguyễn gia Hiến nghe ra xác đáng lắm, và những nhận định này hẳn làm cho cơ quan tình báo Mỹ CIA ở Việt Nam rất háo hức.

Lo cho dân... ăn Tết

Ông dân biểu Đinh văn Đệ vừa gửi một văn thư lên quan Tề Tướng đầu triều. Trong văn thư ông Đệ yêu cầu nhà nước (qua những cơ quan ban dân) xin đừng bắt giữ những người dân trong dịp tết. Ông Đệ đã đưa ra những trường hợp như giáp tết năm ngoái, tức tết con chó, những người bạn dân đã bắt giam khá nhiều thường dân và giam cho tới ngày mùng sáu, mùng bảy mới thả. Tỷ như bắt giam họ đêm 28, 29 tết, các quan trường ty còn bận việc lo tết, nên không kịp lo cho những người bị giam, rồi sau đó các cơ quan được nghỉ tết bốn ngày, và bốn ngày này những người bị giam được hân hạnh đón xuân trong bốn bức tường nhà giam. Tôi mừng năm, mừng sáu các quan mới thông thả ngày rộng tháng dài, xét từng trường hợp để trả tự do cho từng người.

Dưới thời Diệm, Thiên Khôi đã ăn ba cái tết trong trại tù Lê văn Duyệt, và Thiên Khôi thông cảm tâm trạng những người bị giam trong những ngày xuân tới. Những ngày đó sao mà nhớ vợ, thương con thế, chẳng hiểu vợ con bên ngoài mừng xuân đón tết ra sao, liệu có đủ manh áo mới chén cơm ngon cho mấy đứa nhỏ không. Đó là những năm từ trước cách mạng vật giá còn rẻ, chứ nay thì vật giá đã leo quá mức thang chót, ai mà chẳng may bị tạm giam trong những ngày rập tết, thường những người bị giam đều là dân thấp cổ bé miệng, chứ ông bà lớn thì sức mấy mà bị chắt đều đầu khổ vì lo cho vợ con đói khát, rách rưới ở nhà do đó Thiên Khôi thấy văn thư đề nghị của ông dân biểu Đệ đệ lên Thủ Tướng, đáng gọi là một văn thư có giá. Vậy kính mong ông Thủ Tướng hãy làm đèn đóm trời soi xét cho những nỗi oan khuất của người dân sau khi đọc xong văn thư của ông Đệ.

Nơi mua sắm LÝ TƯỞNG của các giới có đồng lương cố định:

Sieu Thị Nguyễn Du

ĐT: 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

ÔNG KT. HÃY NGHĨ VIỆC ĐÈ ĐỨC CHO CON CHÁU

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCH

Uýnh bỏ mẹ mấy tháng kỳ thị trong hãng truyền hình CBS đi

• HÃNG TIVI CBS VỐN VƯỜN CÓ CHỦ TRƯỞNG CHƠI ĐẾU ANAMTA

SÈ GHÈNH.— Theo tin từ NĐKGVN thì các ký giả người Anamta công tác với hãng Truyền Hình CBS đã lảng công 24 giờ kể từ 8 giờ sáng 30-11 để phản đối ông Giám đốc David Miller đã cho áp dụng những hành động có tính cách kỳ thị và khinh thị người Anamta.

Nguyên trước đây, các ký giả người Việt, cộng tác với hãng CBS đã lãnh lương qua ngân hàng bằng tiền VN với hối xuất 118. Nay chính phủ đòi hối xuất thành 275đ. Nhưng ban giám đốc chỉ trả lương theo hối xuất mới được 2, 3 tuần rồi lại trả theo hối xuất cũ. Do đó, các ký giả này đã yêu cầu ban giám đốc tăng lương 30%. Nhưng ban giám đốc không thỏa mãn. Cũng nên biết trong khi

ký giả Anamta làm cho C.B.S lãnh lương bằng Anam kim, thì ký giả Đại Hàn, Nhật v.v. lãnh bằng mỹ kim.

CBS là 1 hãng truyền hình Mèo có chủ trương rất đều mí Anamta tất cả những hình ảnh và lời lẽ tốt đẹp cho Anamta hãng này thường cắt bỏ, chỉ phát hình và phát thanh những gì bất lợi cho nhà nước này.

Một cái hãng thông tin chơi đều mí Anam như thế, thì nó chơi bản mí ký giả Anam không phải là điều lạ. Tuy nhiên không thể để cho một bọn đêu như thế lại có thể làm ăn ở xứ này. Uýnh bỏ mẹ những tháng kỳ thị đi.

Bọn C.O ủng hộ cuộc lảng công trên và yêu cầu NĐKGVN, Bộ TT, Bộ L.Đ hãy can

thiệp gấp, nếu cần, NĐKGVN nên phát động một cuộc tranh đấu toàn diện.

Hỡi ôi! Ngành thẩm phán đã tới ngày... thối hoắc

SÈ GHÈNH.— Trong một bức thư đăng trên tờ T.Đ, Thẩm phán Trần Văn Thuận đã tỏ ra chê ông Thẩm phán TCPV Trần Minh Tiết là dốt luật.

Thật ra cả ông Thuận lẫn

HÌM NÀY LÀ AI MÀ HÁCH QUÁ THẾ ?

SÈGHÈNH. Hôm vừa qua ở Ty CSQG quận 3 đã xảy ra một chuyện tức... té đái. Nguyên có một bà lái xe ầu bị phú lít gác đường mời về quận. Tại đây, bà này đã hiển ngang uýnh cho anh phú lít hai cái bạt tai, chửi cho năm bảy phát và quăng giấy tờ xuống đất rồi bỏ đi.

Cả cái nhà nước CSQG quận 3 cứ trở mặt ếch ra. Một lúc sau có một ông quan cao cấp tới lãnh chiếc xe của bà nọ ra về thơ thối hân hoan.

Chả biết cái luật pháp ở nhà nước quận 3 nó tròn hay méo mà lại để cho một sự việc đáng tiếc như thế xảy ra? Chỉ có ông Cò quận 3 mới trả lời được.

Y. K. C. O.

"Xuân heo" con ong

Kỳ này YKCO xin mạn phép làm một phát quảng cáo như sau đây:

Năm con Chó sắp hết! Năm con Heo sắp tới.

Trong năm qua, quý vị đã được tai nghe mắt thấy nhiều chuyện rất... chó. Chó từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ đảng trước ra đảng sau.

Suốt một năm, bọn Con Ong, vì cái nghiệp đi văn

• LẦN NÀY BỌN C.O. KHÔNG DẪM CHỪ, MÀ CHỈ XIN LẠY

• NẾU CỨ TIẾP TỤC ÁC ĐỨC, CON CHÁU CÁC ÔNG SẼ KHÔNG CÓ... LỖ ĐÍT ĐẬU.

HUẾ. Theo tin các báo thì Ủy Ban Kinh Tế Hội Đồng Tỉnh Thừa Thiên vừa lên tiếng về một số chi tiết liên quan tới vấn đề thiếu gạo ở thôn quê.

Theo Ủy Ban Kinh Tế thì gạo ở thôn quê được tiếp rất nhiều. Nhưng vì cái nhà ông Ty Kinh Tế Xã Thừa Thiên đã có chịu phân phối đúng mức. Giá tẻ như từ đầu năm 70 tới nay, lẽ ra Ty phải phân phối 12 lần gạo về quê; ông

Kinh Tế xã chỉ phân phối có 6,7 lần. Còn 4,5 lần kia thì ông nuốt mẹ nó mất.

Ngoài ra, ủy ban KT Hội Đồng Tỉnh cũng còn phát giác là gạo ở kho an toàn đã được đem bán chợ đen. Về vụ này nhà kinh tế vùng 1 phải chịu trách nhiệm.

Bọn CO đã chửi nhiều quá về cái vụ gạo miền Trung rồi. Nhưng các ông hữu trách mặt trời trán bóng và tai... điếc. Dân Trung vườn cứ đói khổ. Càng chửi, quý ông càng tro, và dân càng khổ. Lần này C.O không dám chửi nữa, mà xin cần có ngậm vành lạy quý ông hữu trách KT: Các ông làm ơn thương những "athăng dân" đói khổ, nghèo nàn miền Trung một tí. Các ông hãy nghĩ tới việc đê đức cho con cháu.

Nếu cứ tiếp ác đức như thế, con cháu các ông sau này sẽ không có... lỗ đít đậu.

TƯỚNG THỐI MŨI

KHÔNG VỀ NƯỚC TRƯỚC NĂM 1971

OA DINH TÔN.—Trước đây người ta thấy có những lá thư của thân nhân ông Tướng thối mũi Nguyễn Chánh Thi vận động mí chính phủ xin cho ông Thi về nước tiếp tục phục vụ dân tộc.

Nhưng gần đây, bọn Con Ong được một nhân vật hữu quyền trong chính phủ Mỹ cho biết là ông Tướng Thi đã quyết định không về nước khi trời quang mây tạnh tức là ông không về trước năm 1971.

Được hỏi lý do, theo nhân vật Mèo, ông Tướng Thi nói rằng nếu về ngay bây giờ, rất có thể cái bệnh thối mũi của ông sẽ lại tái phát.

thấy mờ, mặc dù mọi thứ cần thiết để làm tờ báo đều tăng giá (ngoại trừ tim óc và sức lao động của bọn thợ viết là không tăng), bọn C.O vườn cố gắng hình thành một tập giai phẩm xuân hay, đẹp, và hồn nhất thế giới.

Giá bán lại rất bình dân: chưa bằng tiền một tờ phở hạng bét. Năm rồi, giai phẩm Xuân chó của Con Ong đã phá kỷ lục về số bán. Năm tới, Xuân Heo của Con Ong chắc chắn sẽ còn bán mạnh hơn nữa, bỏ xa mọi giai phẩm xuân khác. Đưa nào nói láo bỏ đũa... khác chết.

Sinh hoạt chính trị Anam có mùi đi lên

Theo nguồn tin hơi có thâm quyền vừa bật mí cho biết, thì các đảng chính trị ra chính trị vô Anamta đang âm mưu xúc tiến việc thành lập một "hội quán tự do" ở Thủ đô Saigon, đang lấy nơi họp mặt trở tài i uông cho các người có máu thích màn việc nước, nhưng còn phải đợi cơ hội xuất chánh!

Nhóm Con Ong chưa chỉ đã hoan nghinh cả hai tay và ... ba chân cái sáng kiến quê hóa này, vì nếu cái "hội quán tự do" kia là một khi được thành lập xong thì người dân

xứ Mít chắc chắn sẽ có thêm rất nhiều dịp vui bằng thích, nhiều dịp cười tự do... chết bỏ! Và biết đâu lúc đó nhóm C.O cũng sẽ ngửa nghề, tự động phọc mẹ e kíp để lập thành "đảng Con Ong" đảng có quyền nhẩy vô tranh danh "chiếu trên chiếu dưới" mí lị các đảng đàn anh cũng chưa biết chừng. Rồi cũng biết đâu, nhờ tài i uông giỏi quá nhóm Con Ong sẽ được nhà nước mời ra màn lớn ráo trội thì đúng là dịp may bạc tí, cuộc đời phơi phơi lên hương cái chắc còn gì ?!

CHÚC MỪNG

Anh Chị
LÊ XUÂN PHONG — BUI KIM LIÊN
hạnh phúc trăm năm
BUI ĐỨC DUNG
HỒ ÔNG

NÓI LÁO mà CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma, kể mấy lời.

VƯƠNG SĨ TRINH
Cảm đề LIÊU TRAI CHÍ DỊ

Vì «chuyện đời đã chán không buồn nhắc» — cái «chúa này phải gọi là chán ngắt, chán lên đến cò, chán có thể chết được, chán không còn gì có thể chán hơn được nữa — nên trong mấy số Con Ong, vừa qua, Gã Thâm đã không lên tiếng — Nhưng muốn là một chuyện mà làm được như ý muốn của mình lại là một cái gì hoàn toàn khác — Vì con người ta ở cái cõi đời này trong 10 chuyện thì có đến tám, chín chuyện không làm mình vừa ý.

Ngàn xưa đã thế, bây giờ đang như thế và ngàn sau cũng sẽ như thế, cho nên Gã Thâm tuy muốn im tiếng nhưng vẫn không được — số Con Ong này lại có tiếng «nói lão» của Gã Thâm cho các bạn «nghe lão» chơi

Nói tóm tắt là :

— Ở đời này, mười chuyện thì có đến tám, chín chuyện không được như ý.

Và.

— Định mệnh đã an bài.

Nên cuộc «nói lão mà chơi» lại tiếp diễn...

Cờ đến tay

Trong thời gian qua Big Minh đột nhiên lại được thiên hạ nhắc nhở tới. Trong số những người đề cao Big Minh có một số kẻ không ưa đương kim Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu. Những kẻ này cũng chẳng ưa gì Big Minh lắm đâu nhưng vì họ không ưa T.T.Thiệu nhiều hơn nên họ đề cao một người có thể là đối thủ của T.T.Thiệu trong kỳ bầu cử 1971 này, để phá chơi cho bố ghét.

Trong một cuộc phỏng vấn mới đây, Big Minh có nói rằng «Cờ đã đến tay ông hai lần nhưng ông không phát.» Thật ra thì theo sự hiểu biết của Gã Thâm, trong một đời người ta, cờ quạt nó chịu đến tận tay lần — 1 lần mà thôi — đã là may mắn lắm. Ở đời này có nhiều kẻ suốt cả đời cờ nó không những là không đến tay mà còn chẳng thấy mặt mũi nó đâu cả nữa là chẳng khác. Ở đời này cũng còn vô số kẻ chỉ mong được nó tay vào cái cán cờ một lần, mà cũng không được.

Đảng này Big Minh đã được cờ đến tay hai lần rồi. Và lần này, đến kỳ bầu cử 1971 này nếu Big Minh lại đắc cử Tổng Thống, thì cờ đến tay ông những 3 lần cờ mà đến tay những ba lần trong một đời thì có lẽ là đến hơi nhiều...

Bây giờ mới là 1970, dù là cuối năm 1970 nhưng bây giờ đã tiên đoán chắc chắn chăm phần chăm rằng Big Minh sẽ đắc cử Tổng Thống năm 1971 như vài anh sư thành phố là... bói vợ. Bói vợ thì rất có thể sai, và bói sai thì bói bù. Hơi phiền đấy, trừ những anh thích bói bù ở cõi đời này. Vì vậy, ta phải nói rằng chưa chắc cờ sẽ đến tay Big Minh lần thứ ba nữa. Nhưng vì chính Big Minh đã nói trong thời gian qua, cờ đã đến tay ông 2 lần, ta cứ tạm tin là thật đi. Tin và thử tìm xem khi cờ đến tay, ông đã làm gì mà ông không phát...??

Nhớ lại những ngày của tháng 11 năm 63, công cuộc lật đổ nhà Ngô vừa thành công, toàn dân, toàn quân nao nức, hy vọng. Khí thế tăng lên cao như chưa bao giờ cao đến thế. Nhân dân và quân đội ta vừa quảng được cái ghế 4 chân Diệm, Nhu, Cần, Lê Xuân nặng như đá đeo xuống đất, đang mừng rỡ, nhẹ nhàng, khoan khoái. Thời ấy quân dân ta không đòi hỏi gì nhiều ở những người cầm quyền. Họ chỉ mong được thấy những bộ mặt mới trong cái chính quyền tự nhận là Cách mạng.

GÃ THÂM

Đó là thời gian cờ đến tay Big Minh vậy. Nhưng ông đã làm cho nhân dân và quân đội nản lòng, thất vọng bằng cách giữ rịt lấy nhân vật cũ mèm Nguyễn ngọc Thơ. Không những chỉ giữ rịt lấy mà thôi, hơn thế nữa, ông còn đặt Nguyễn ngọc Thơ lên ghế Thủ Tướng lãnh đạo «Chánh phủ Cách Mạng» không ai chấp nhận đồ máu để đưa một người như thế lên làm Thủ Tướng. Chính vì lẽ đó cho nên khi Nguyễn Khánh Râu Đê từ Pleiku bay về Saigon làm cuộc chính lý dân quân ta sẵn sàng chấp nhận ngay Nguyễn Khánh quả là có mị dân, có thi hành nhiều thủ đoạn ma giáo thật đấy nhưng Đại K được một điểm là biết đem lại cho dân và quân những cái gì mới, khác với những gì họ đã thấy quá nhiều dưới 9 năm nhà Ngô, những gì mà họ đã chán ghét...

Trong khoảng 3 tháng trời sau ngày 1-11-63, tức là ngày 1-11-63 cho đến ngày bị Nguyễn Khánh chính lý, ngày ngày người ta thấy Big Minh vào Cercle Sportif Saigonais đánh te-nit với Thái Thú Cờ Hoa. Báo Mèo thời đó có đăng hình Big Minh đang đánh te-nit. Có lẽ vì bận cầm «ra-két» đánh «te-nit» nên ông không còn tay đâu mà phát cờ. Đê rồi cờ bị Đại K Râu Đê đoạt mất...

Đường trắng, đường đen

Tuần trước C.O có giới thiệu một màn trình diễn ảo thuật Giao Chi mà đề tài chính là gạo Mèo. Vụ này được tóm tắt như sau :

— Người ta gọi bán đi một số gạo Mèo đã mục, gọi là gạo Mèo phở thái, bằng một giá rẻ mạt. Nhưng khi gian thương đem số gạo mua được ra kho thì thay vì đem gạo mục, số gạo phở thái này lại biến thành gạo Mèo Năm Bờ Oán vẫn chưa hết. Số gạo đã qua một lần biến hóa thần sầu này còn được các ảo thuật gia Ba Tàu biến hóa một lần nữa bằng cách cho vào máy xay lại với lá dứa thơm để làm thành gạo Nàng Hương... giá. Để thêm chi tiết cho vụ này, C.O có ghi thêm một địa chỉ ở bến Lê quang Liêm và tên một ảo thuật gia ở đường Võ Tấn, Saigon.

Số này, C.O giới thiệu màn ảo thuật thứ hai đang được trình diễn bởi các tay ảo thuật Giao Chi. Đề tài của màn ảo thuật này là Đường.

Miền Nam có nhà máu đường Hiệp Hòa, nhưng vì chiến tranh, vì ông Giám Đốc Hãng Đường, này có một thời gian hậu cách mạng đi nghỉ mát ở Lầu Bát giác và đi câu cá ở Côn Sơn, nên nhà máy đường này đã «phục mê bu tích» từ lâu lắm. Đường mà chúng ta dùng đây toàn là đường Mèo nhập cảng.

Cho đến năm con Cầu này, số đường được nhập cảng là đường cát trắng, chánh phủ ra 1 số ngoại tệ lớn để mua đường cát trắng cho dân dùng, nhưng người ta đã dùng số tiền mua đường trắng để nhập cảng đường cát đen. Tiền sai biệt giữa đường trắng và đường đen là 6 đô la 1 tấn.

Bây giờ người ta định mập mờ đánh lộn con đen bằng cách trộn lẫn đường trắng và đường đen vào mί nhau để bán cho dân với giá tiền bằng giá đường trắng. Như vậy nghĩa là sau khi đớp không hoàn tiền sai biệt bằng ngoại tệ giữa giá đường trắng và đường đen, thiên hạ lại còn định móc túi dân một lần nữa bằng trò ma giáo trộn đường đen và đường trắng vào mί nhau để bán cho dân với giá tiền đường trắng.

Tiền bộ vừa thôi chứ. Tiền bộ theo kiểu này thì chết cha dân hết còn gì ??

C.O sẽ còn giới thiệu chi tiết về màn Ảo Thuật Đường này vào số tới.

nhớ
lông
báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Mẹ cả và thiên hạ

Báo chí Giao Chi vừa vô được một tin ăn khách. Tổng Thống Tây Đen Jean Bokassa tìm được con gái để rơi ở Việt Nam gần 20 niên về trước, ngày Tổng Thống còn là một chú lính trong đoàn quân Viễn Chinh I-F-O-M. Công chúa tên là Nguyễn Thị Huệ đã lên phi cơ Caravelle về nước bố.

Me sừ Thiên Hồ — ông này là em sinh đôi của LM Nguyễn Quang Lâm, chủ nhiệm Nhật báo Xây Dựng — vì vút đi một bài «phim đuy ru» về vụ Tổng Thống Tây Đen khổ công tìm con gái, đã tỏ ra xúc động vì chi tiết : «khi lên máy bay về nước bố, Công chúa Thị Huệ rưng rưng nước mắt tuyên bố: Tui sẽ dia thăm mẹ một ngày rất gần đây...»

Me sừ Thiên Hồ ra cái điều xúc động vì lời hứa sẽ trở dia thăm mẹ đó của Công Chúa xứ Tây Đen : Nước mẹ tan nát vì chiến tranh nhưng có bé vẫn không quên nước mẹ, vẫn muốn trở về nước mẹ...

Còn Công Tử Hà Đông khi đọc báo thấy nguồn tin trên, chỉ thấy huu huu tự đắc, niềm tự ái dân tộc dâng lên cao như điều gặp gió.

Đệ nhất công dân Cộng Hòa Trung Phi đã lấy vợ là gái bán Bar Giao Chi. Nếu như chàng rể Tây Đen ấy nghĩ đến nghĩa cũ, tình xưa, đón cả bà mầu Thị Huệ cùng về nước vui hưởng vinh hoa phú quý thì có phải là một chị đàn bà Giao Chi sẽ là Quốc Mẫu của nước Tây Đen đó hay không ? Sẽ si... trong khoảng thời gian 30 năm qua—kể từ 1940 — đã có từng này thứ lính viễn chinh quốc tế tới đất Giao Chi :

- Phú lãng Sa
- Nhật Bồn
- Tàu Vàng
- Mèo U.S.A
- Úc Đại Ly, Đại Hàn, Phi, Thái Lan v.v...

Hai mươi năm trước 1 chú lính Tây Đen đến VN, lấy vợ VN, đẻ con ở VN rồi 20 năm sau, trở thành Tổng Thống một nước ở mãi tận Phi Châu xa lắc. Vậy thì tại sao sau này lại chẳng còn có nhiều chú lính khác đến VN, đã lấy vợ VN, sinh con... trở thành Tổng Thống hay Vua ở nước họ ? Có thể lắm chứ !!

Biết đâu 20 năm sau, như đến năm 1990 chẳng hạn, Tổng Thống Hoa Kỳ sẽ chẳng là một chú G.I nào đó đã từng chiến đấu năm nay ở VN, đã từng lấy vợ VN khi đó một chị con gái VN sẽ trở thành «first-class lady» của U.S.A. Oai như hạch chứ có phải chơi đâu ?!

Trong mấy năm vừa rồi, nước ta có những 300.000 chị con gái lấy chồng thiên hạ cơ mà ?!

Gái VN sẽ có thể là quốc mẫu của cả và thiên hạ chứ có phải chơi đâu. Sự kiện này đáng để cho chúng ta kiêu hãnh lắm chứ !

BÁO TIN

— Bà LÊ THỊ PHƯƠNG

— Ông CÙ ĐĂNG TIỀN

Số tiền của quý ông bà giúp nạn nhân bão lụt miền Trung. Chúng tôi đã chuyển tới NĐKGVN nhờ chuyển tới tay các nạn nhân.

Thay mặt các nạn nhân bão lụt CON ONG xin thành thật cảm ơn 2 vị hảo tâm nói trên.

(Tiếp theo)

Thượng Tọa Thích Kim Tiền bèn chậm rãi đáp :

— Thì riêng cái sự việc ấy cũng đủ để chứng tỏ rằng câu ca dao của thời cận đại. Bị giờ cũng như ngày xưa, có thiếu cha gì những trường hợp «Con ai đem bỏ chùa này?»

Cha Thò Lò lắc đầu quầy quậy :

— Khó tin lắm. Biết đâu rằng nó lại chẳng là một thứ ca dao của thời cận đại. Bị giờ cũng như ngày xưa, có thiếu cha gì những trường hợp «Con ai đem bỏ chùa này?»

Trước sự xô xiên của cha Thò Lò, sư ông chùa Bà Banh liền Tạc dặng nổi giận. Ngài cũng không phải tay vừa nên đã kịp thời trả đũa lại ngay bằng một câu :

— Thừa đạo hữu, bần tăng hỏi khi không phải xin đạo hữu chớ có giận dỗi : đạo hữu đã từng nghiên cứu kỹ lưỡng vấn đề sử sách Việt Nam chưa?

Cha Thò Lò tỉnh khô đáp :

— O' hơ ! Tại sao lại chưa nhỉ ? Có thể nói rằng nghiên cứu kỹ lưỡng hơn ai hết. Và cha chỉ luôn vào cái áo chùng thâm mình đang mặc :

— Riêng cái áo này cũng đủ chứng tỏ cái sự phải học hành học máu mồm ra rồi. Không học thì sức mảy mà được làm cha ?

Sư ông chùa Bà Banh cười khẩy :

— Trong thiên hạ có chán vạn kẻ chả học hành gì ráo chọi mà cũng vườn làm cha một cách dễ dàng như thường. Cái số người vô học mà được làm cha, bần tăng thiết nghĩ có tới cả ức triệu trong cái thế giới đầy tục lụy này.

Rồi nhà sư hướng về phía bà đầm Ngọc Hành tiếp lời :

— Nữ thí chủ thử ngắm mà xem có phải thế không ? Những lời bần tăng nói có sai chút nào không ?

Bà đầm Ngọc Hành vốn cũng chẳng ưa gì cha Thò Lò mà cũng chả có thiện cảm chi mi li sư ông chùa Bà Banh. Bà thừa biết hai vị chân tu này đang mở 1 cuộc đấu vô mồm ra rít. Và ông nọ thì đang số ông kia. Nhân cơ hội tốt đẹp í, bà liền xía vô một câu, tiếng rằng đề bênh vực lập luận của sư ông chùa Bà Banh, nhưng thực ra thì là cốt để đồ đầu thêm vào lửa vậy.

Bà đầm Ngọc Hành nói :

— Bạch thượng tọa, những sự phát ngôn của thượng tọa thật chỉ li vô cùng. Vâng, chính thế, ở cõi đời này, những kẻ vô học mà được làm cha không phải là hiếm. Liên ông thanh niên con trai cứ lấy liền bà phụ nữ con gái làm vợ, độ một năm sau là tức khắc trở thành cha ngay. Đâu có khó khăn gì cái sự đó. Muốn làm cha và làm thầy thiệt dễ ợt. Ngay đến như kẻ thất phu cũng có thừa sức làm được.

Sự giải thích đốp chát của bà Ngọc Hành đã khiến cho cả ông cha lẫn ông sư đều bẽ mặt. Sư ông thì chửi thầm «bá ngộ tùm lum». Còn ông cha thì cũng rửa ngăm bà đầm Ngọc Hành những là chết không nhắm mắt, và khi sa xuống địa ngục thì sẽ bị quí Sa Tăng sẻo lưỡi, cắt tai. Thánh Phê Rô không đời nào lại để cho những ngữ ấy thơ thới hân hoan bước vào chốn thiên đàng!

Lão Mu Tông và Tận Trung thấy đám liền bà vây quanh một ông cha và một ông sư lại ngỡ rằng cha thì đang giảng đạo và sư thì đang thuyết pháp để mở một cuộc cạnh tranh nghề nghiệp nên gọi trí tò mò tiến lại để xem xét tình hình.

Lúc bấy giờ cha Thò Lò lại tiếp lời :

— Hồi nãy tại hạ có thừa mí đạo hữu rằng, tiếng

tung kinh gõ mõ của đạo hữu nghe du dương thánh thót và ra rít ghê lắm. Và đạo hữu đã cùng mí tại hạ trao đổi những quan điểm về vấn đề văn hóa. Vậy thì xin hỏi thử đạo hữu rằng thì là cái sự gõ mõ tung kinh í có phải là một bộ môn trong ngành văn hóa hay không ?

Sư ông chùa Bà Banh chấp hai tay vào nhau đề lên mồm rồi phát ngôn :

— A di đà Phật ! Cái âm thanh của tiếng mõ cũng như sự réo rắt của câu kinh tiếng kệ, dẫu rằng không được du dương như tiếng tí tiếng trúc, nhưng trong đó nó cũng chứa đựng chất nhạc. Và một khi nó đã có chất nhạc thì đương nhiên là nó có tính chất văn hóa rồi. Đạo hữu há lại không biết rằng, nền văn hóa của chúng ta ngày hôm nay đây là do một vị tu sĩ đảm trách hay sao ? Ô. Mai tiên sinh thiết xứng đáng là một nhà văn hóa vĩ đại. Nền văn hóa hôm nay của nước nhà đang đi vô một con đường vinh quang sán lạn, đang bước những bước tiến nhảy vọt còn hơn cả cuộc Ngũ Tứ vận động của nước Ba Tàu năm xưa. Ô. Mai tiên sinh đang tập trung mọi nỗ lực để phát huy nền văn hóa cổ truyền, ngõ hầu tống khứ tất thảy những ảnh hưởng của văn hóa lai căng ra khỏi đất nước. Bởi thế cho nên ngành xam xoang, rồi hát cô đầu, rồi hãm bà lăng các thứ như khuyến lệ cổ ca đều được tiên sinh ủng hộ đến triệt để.

• XÌ CA RÔ

Cha Thò Lò lại nói :

— Nếu vậy thì tại sao chưa thấy ai được thưởng một cái văn hóa bội tinh nào? Nước chúng ta có đủ thứ hạng mẽ đay. Ông lao động có mẽ đay của ông lao động. Máy cái thằng nhà thầu xây cất nhà cửa cho Mèo cũng được ông lao động thưởng cho bội tinh lao động tùm tùm. Rồi bộ vệ sinh thì cũng mẽ đay của vệ sinh. Thằng nào con nào ăn ở sạch sẽ, không có vứt chuột chết, cóc chết và nhất là không có ỉa bậy hoặc đái bậy ở ngoài đường đều được vệ sinh bội tinh hết chọi. Rồi thì ngành thông tin có mẽ đay của thông tin. Những tay thợ viết khéo léo trong việc nâng bi nhà nước, bốc xê la bút thiết giỏi đều được tuyên dương công trạng trước quần hùng và được đeo cái mẽ đay qua đờ ghe to tở mẽ bằng cái lá đa. O' hơ ! Riêng có văn hóa thì chưa có bội tinh cha nào hết!

Sư ông chùa Bà Banh nhân nha đáp :

— Sư huynh nói vậy tức là chỉ biết một mà hồng có biết hai. Tất cả những cái gì có hiếm mí quý hóa chớ. Nếu cứ phát tia lia, bạ đũa nào cũng gán thì còn giá trị đéch gì nữa. Ngay như cái bữa nhạc sĩ Đỗ Thế Phiệt phiêu diêu miên cực lạc vì chứng bệnh đau tim, biết bao nhiêu là người đề nghị Ô. Mai tiên sinh nên truy tặng cho vị nhạc sĩ tài ba í một cái mẽ đay mà cũng đều bị tiên sinh gạt phắt. Lấy cơ rằng, ông tuy kéo vi-ca-lông giỏi thiệt, đứng vào hàng nhất nhì thế giới, đã đào tạo ra rất nhiều môn sinh, tuy nhiên, vi-ca-lông cóc phải là một

nhạc khí của nước Mít. Những người xứng đáng để được thưởng văn hóa bội tinh phải là những người biết kéo đờn cò, biết uỳnh trống cô đầu thiết giỏi, và nhất là phải biết tung kinh gõ mõ. Kính thưa sư huynh, nền văn hóa của nước nhà hôm nay đây, ngoài Ô. Mai tiên sinh ra lại còn có ông Đốc Phủ Đỗ Văn Rỡ, một vị quan lại rất trung thành mí nhà nước Bảo Hộ trước đây. Ông Đốc Phủ này thời chớ nào cũng nhảy ra làm quan và làm văn hóa. Thời Tây thì ông là hội viên của Hội Khai Trí tiến đức, chuyên môn khảo cứu về vấn đề tổ tông và mà chược. Thời kháng chiến thì ông đi theo đuổi những chú Vem cò cây vai bừa đề theo voi hít bã mía. Thời Bảo Đại thì ông ngồi phân phát các bằng tưởng lệ cho những anh nào giỏi về vấn đề nghi lễ và khánh tiết. Mỗi khi ngài ngự tuần du phương nào, nếu bọn quan lại địa phương mà mở cuộc đón tiếp tưng bừng đều được ông phát mẽ đay tưởng thưởng. Thời ông Trần Văn Hương mãn Thủ tướng thì ông Đốc Phủ của chúng ta giữ chức Đồng Lý văn phòng Thủ Thủ tướng. Theo đúng nguyên tắc của những kẻ sĩ có tiết tháo, có liêm xỉ, một khi ông Thủ tướng có bồn ò rơ lui thì đương nhiên ông Đồng Lý văn phòng cũng phải có lời hội họa ngay tức khắc. Nhưng đàng này vì ông có rất nhiều thiện chí để phục vụ nhân dân, nên ông cứ ngồi i ra đó, hồng có chịu bàn giao gì hết chọi, đến nỗi rằng, ông tân Đồng Lý là môn sư Hội nghèo phải đồ ngon đồ ngọt : «Thôi thì bác đã không chịu đi, chả có ai dám cấm cản bác được. Tuy nhiên, không nhẽ một ông Thủ tướng Phan Huy Quát mà li xài những hai Đồng Lý, như vậy nó kỳ cục quá đi. Vậy thì, xe nhà nước bác cứ việc dùng, nhà của nhà nước bác cứ việc ở, Lương của nhà nước bác cứ việc lãnh y như cái thời cụ Hương còn tại chức. Có điều rằng, bác nên ra Vũng Tàu ngồi chơi xơi nước ít lâu để cho chúng tôi miễn việc cái đi. «Sau đó, ông Đốc Phủ Đỗ Văn Rỡ mới chịu ra đi một cách thơi thới hân hoan. Bị giờ ông là lãnh tụ trong phong trào Khuyến Lệ cổ ca, nghĩa là các hội viên đều là những nhà văn hóa trừ danh, ca bồn nào là mùi mẫn ra rít, khiến cho người nghe phải lệ nhỏ đôi hàng. Những cái bài ca cũ rích từ năm mìn nớp xằng cà cộ bị giờ cũng được đem xào nấu lại tí dụ như bài : «Tựa văn phòng, ngồi tựa (cái) văn phòng, Sương tuyết lạnh (r... r) trời Đông. Làn mây xám, che kín non sông (chứ... bao la...) bao la mù mịt...

Ngưng giấy lát, sư ông chùa Bà Banh lại tiếp lời :

— Ngoài ông Đốc Phủ Rỡ ra, lại còn có cụ: Giáp Văn Thập, một nhà văn hóa chân chính, đứng chủ trương tờ báo Loa đề quảng bá cho nền uốn tóc và sửa sang sắc đẹp. Cụ Giáp Văn Thập vừa có cái kèn tu bin lại vừa có cái loa to tở mẽ bằng cái lá đa đề khua: chuông giống trống cho nền văn hóa thì phong trào văn hóa của nước nhà mấy hồi mà chả sáng ngang hàng được mí nền văn hóa trên thế giới tự do.

Bà Phó Đoan cảm thấy ngứa miệng cũng bàn góp :

— Bạch Thượng Tọa, con được nghe thấy nói rằng, tờ báo Loa bán chạy lắm. Bất cứ một vị phụ nữ nào đi uốn tóc cũng phải đọc, phải nghiên cứu.

Sư ông chùa Bà Banh lừng khừng đáp :

— Phải, chạy ghê lắm. Nhưng cái đó là báo phát không. Ấy thế mà nhóm chủ trương cũng phải ra hầu tòa một đôi lần rồi thì phải.

Bà Phó Đoan, ra cái điều thương hại :

— Thiệt là tội nghiệp cho cụ Giáp Văn Thập. Làm báo tranh đấu cho nền phụ nữ mà cũng bị ra hầu tòa!

(KỶ SAU TIẾP)

NHẬN CHO THUÊ XE CƯỚI RƯỚC DÂU VÀ DU LỊCH

với giá phải chăng, xin liên lạc :

Hãng SƠN-HẢI

86-88, Bùi Chu Saigon

Điện thoại số 23.596

Làm việc từ 7 giờ 30 đến 22 giờ 30

Kể cả ngày lễ và chủ nhật

CUNG CẤP VÀ BẢO TRÌ, SỬA CHỮA ĐIỆN LẠNH

Sẽ có chuyên viên lành nghề đến tận nhà, xin gọi điện thoại 23.596 hoặc đến :

Hãng SƠN-HẢI

86-88, Bùi Chu Saigon

Giờ làm việc từ 7 giờ 30 đến 22 giờ 30

Kể cả chủ nhật và ngày lễ

C.Ty Muối Việt Nam

Công ty trách nhiệm hữu hạn vốn 9.931.000đ.VN

Thương xá Tax (lầu 1 phòng 233.234)

Số 135, Nguyễn Huệ — SAIGON

Điện tin : SOVISEL SAIGON ĐT : 24.565

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

Đèn giới soi xét

Hình như hầu hết bàn dân thiên hạ trên trái đất đầy nhều nhưng này đều dành một cảm tình đặc biệt cho ngành Tư Pháp, nếu không muốn nói là một sự tôn kính, một niềm tin tưởng. Dân đen Ananta lại càng tôn kính, tin tưởng vào nền Tư Pháp một cách kịch liệt hơn bất kỳ dân tộc nào khác. Bằng chứng là từ thời cổ lo cổ lai đến bây giờ, hề mỗi lần có sự tranh chấp cần phải "đem đầu" đến cửa công nhờ sự phân xử của Ba Tòa Ông Lớn, người dân đen vẫn giữ cái truyền thống "cao đẹp" là khăng khăng năn nỉ rằng: « Xin đèn giới soi xét. Cõi « Công Lý » có nhiệm vụ giải quyết các sự phân tranh của mình là những ngọn đèn giới, thì hiển nhiên dân đen phải tin tưởng vào sự sáng suốt, chí công vô tư của các đấng thẩm phán ghê lắm lắm. Sự tin tưởng ấy đúng hay sai lại là chuyện khác. Cái cần là phải cố gắng tạo cho mình một niềm tin, dù giả vờ tin cũng còn hơn không tin. Thật vậy, giữa cõi đời lem nhem u ti, đầy rẫy hiểm đấp, bất công này nếu không tin tưởng vào một tia sáng le lói của « ngọn đèn giới » thì cuộc sống của dân đen quả là tối như đêm, đầy như đất, chẳng thà « về quê » còn hơn. Và lại, mỗi quyết định Tư Pháp đều liên can tới tài sản, tự do, danh dự và đôi khi đến tính mạng của tưng nhân. thì lại càng cần phải ráng mà tin vào quyết định chớ là sáng choang như ngọn đèn giới, cho nó đỡ hồi hộp và nhất là để có một cái giải an ủi trong trường hợp ngọn đèn giới...hết đầu.

Nhìn vào tài năng, phẩm cách của Thẩm phán dân đen có thể biết được ngọn « đèn giới » thời buổi lộn xộn, nhều nhưng này nó ra làm sao, nó sáng choang hay nó tù mù. Tuy nhiên, phê phán hành vi của mấy ông tòa nguy hiểm thấy mẹ !. Lơ mơ có thể bị cho đi năm ấp như bển. Hình như tục ngữ Tây có câu: « Ai biết sợ ông Cò là đã khôn ngoan ». Dân đen Ananta vừa sợ ông Cò lại vừa sợ ông Tòa, vậy phải là khôn ngoan hết cỡ. Gần đây, vụ ông tòa Thuận, ông tòa Tường và quan Thượng Thư Bộ Hình đã tạo nên một sự ồn ào khá hấp dẫn. Nhờ cái « xi căng đàn » này mà dân ngu khu đen mới có hân hạnh nhìn vào cái lưng của mấy đấng có sứ mạng « cao đẹp » là cầm cán cân công lý cho đám dân đen dưới trào đệ nhị Cộng Huê này. Chính quý đấng đã hàng hái vạch áo lên, bằng những lá thư, những lời giải thích đọc vung vit trên đài truyền thanh, truyền hình, hoặc những lời tiết lộ, cho nên ở đây, dân đen chúng tôi cũng chỉ xin mạn phép cân kẹo lơ mơ về cái khoảng lưng mà quý ngài đã cố tình phô bày ra mà thôi. Cân kiểc kỹ hơn nữa, rét lắm !

Công lý và nhân sự

Xin làm một phát khăng định tút suyt rằng người dân đen cầm cán không có may mắn ý định bênh vực ông tòa Ngô Quang Tường, nguyên phụ tá Tổng Giám Đốc Quan Thuế đặc trách kiểm nã, cái việc bênh vực ấy xin dành cho mấy ông thợ cái. Dân đen chỉ làm cái việc ghi nhận những đường sái nguyên tắc trong vụ « xi căng đàn » này.

Luật pháp của Giao Chỉ ta tuy nó năm cha ba mẹ, tuy nó là sản phẩm của một trăm năm đô hộ

giặc Tây, nhưng công bình mà nói nó cũng không đến nỗi lỗi thời, lạc hậu. Điền chế hình sự cũng có nhiều bảo đảm ra rít khiến cho người bị cáo có thể yên tâm.

Tuy nhiên Luật Pháp có hay đến đâu cũng vô ích, nếu người thi hành, áp dụng luật phát lại là người dỏ. Có Luật pháp tốt, không có nghĩa là có Công Lý, không có nghĩa là sẽ hết sạch trơn mọi áp bức, bất công. Rốt cuộc, vấn đề nhân sự vẫn là vấn đề chính yếu. Nhân sự lơ mờ, thì Công lý tù mù là lẽ dĩ nhiên.

Trong bài giải thích về vụ ông Ngô Quang Tường, quan thượng thư bộ Hình đã ngó ý trước mong cuộc điều tra Tư Pháp đang tiến hành sẽ khiến cho Công Lý được phát huy minh bạch. Tốt lắm, xin hoan nghênh hết mình !

Nhưng tiếc thay, cái nguyên tắc cần phải tôn trọng trong mọi cuộc điều cha điều mẹ, một nguyên tắc sơ đẳng lại bị bỏ quên. Phó Chương Lý kiêm Biện Lý Tòa Sơ Thẩm Saigon Trần văn Thuận, kiêm chỉ điểm viên cho Quan Thuế bắt vụ Ismael, cũng là người làm phúc trình đệ lên quan Thượng Thư Bộ Hình về việc thiên hạ tố ông Tường trong vụ Ismael, lại được ủy nhiệm điều tra. Hình như luật pháp có nguyên tắc rằng thì là : người ta không thể vừa là can sự lại vừa là ông tòa (on ne peut pas à la fois Juge et partie), bởi lẽ vừa là người trong cuộc, lại vừa là trọng tài thì vô tư thế dèch nào được. Nhưng thiên hạ vẫn cứ ca ca lên cái nguyên tắc sơ đẳng của mọi cuộc điều cha điều mẹ ấy. Không cần biết ông Trần Văn Thuận có xích mích gì với ông Tường về cái vụ đòi hỏi ứng trước tiền thưởng nhưng không được thỏa mãn không, chỉ riêng cái sự ông Thuận làm chỉ điểm viên trong vụ Ismael cũng khiến ông Thuận là người trong cuộc rồi, do đó ông không thể lãnh nhiệm vụ điều tra được.

Lại nữa, ông Trần văn Thuận, một đấng Biện Lý có thể làm chỉ điểm viên để lãnh thưởng được không ? Đành rằng làm chỉ điểm viên để lãnh thưởng, không những không phi pháp mà cũng không trái với luân lý. Nhưng một ông Biện Lý mà nhiệm vụ là « hỏi thăm sức khỏe » (văn từ trong bức thư của ông Thuận) các kẻ phạm pháp, nói cách khác là bắt cứ thường dân nào biết được một hành vi phạm pháp trong quản hạt thuộc thẩm quyền ông Thuận thì có bốn phận phải báo cho ông Biện Lý Thuận biết, trường hợp vô phúc biết một kẻ phạm tội đại hình mà lỡ đi, theo luật, dám đi tù lắm ạ, thế mà ông Biện Lý ấy, một nhà chức trách mà nhiệm vụ cao đẹp là vô các kẻ phạm pháp, lại... chỉ điểm 1 vụ phạm pháp để... lãnh thưởng, thay vì làm nhiệm vụ của mình thì không được lãnh thưởng ! Đã là nhà chức trách có lãnh lương để bắt kẻ phạm pháp, để truy tố kẻ phạm pháp thì có lẽ không nên kiêm thêm nghề chỉ điểm để lãnh thưởng dù phần thưởng ấy to lớn đến đâu.

Lại hình như mọi công dân đều có bốn phận phải làm chứng. Được Tòa « mời » đến làm chứng mà không đến, đương sự sẽ bị dẫn giải đến và còn có thể bị phạt vạ nữa. Đã làm chứng phải khai thành thật, nếu khai gian dối thì chắc chắn là bị đi tù về tội làm chứng gian. Như thế, cô Lê thị Lữ Văn chả có công trạng gì hết tội khi cô ấy chịu làm nhân chứng và khai thành thật. Cứ cho là cô Lữ Văn có công đi (người đẹp mà chịu làm chứng để quý quan lấy lời khai là có công rồi), thì cô Văn không vì thế mà có quyền vi phạm luật pháp. Ta hãy thử tưởng tượng một anh dân ngu khu đen được Tòa « mời » đến làm chứng trong 1 vụ án quan trọng quá xá cỡ, khi « tan hầu » vì quá nghèo túng không có tiền về xe, anh ta bèn đi một đường móc túi thiên hạ lấy mấy bó đủ tiền xe pháo vãng phần thôi, anh ấy liệu có bị vạ cho đi năm ấp về tội trộm nếu khô chủ bắt được quả tang không, hay là sẽ được quan Thượng Thư Bộ Hình can thiệp để rồi êm ru bà rù ra về thơ thới hân hoan ?

đổi thoại với người sạch

□ Bạn Trần Minh Hiệp, 120 a Thủ Khoa Huân, Long An.— Nỗi buồn tình của những lính què, lính cụt nằm chờ ngày giải ngũ mà lại còn bị khó dễ trăm chiều, bị giờ C.O mới biết đấy. Bạn hãy bình tâm. Không biết thì thôi, chớ một khi đã biết rồi thì bạn C.O sẽ bắt tay vào việc ngay để có tiếng nói mí các bố trong Tổng Quân Trị.

□ Bạn Ng. T. Quận Đôn Dương.— Tiếng tốt của tên mặt thám í đã thấu tới trời xanh ! C.O sẽ chơi mí nó hết mình. Đầu có ngán !

□ Bằng hữu P.N.T. Phước Tuy.— Ủi giào ! Quán nước biến thành ổ mại dâm thì ở đâu mà chả có. Bằng hữu đừng nên coi đó là một chuyện chường tai gai mắt để rồi nghĩ ngợi làm chi cho tốn thọ.

□ Ông Bắp Cây, Nha Trang.— Xin cảm ơn ông về những tài liệu ông cho để bổ túc vào cái bài « cò bịch và đi điếm ».

□ Bạn Hải Tuyền, Kontum.— Bạn phải mua Con Ong với giá chợ đen 35 tỉ mà kiếm cũng không ra ư ? Có thể là vì máy bay chuyên chở ra bắt thường ? Bạn nên tới thẳng nhà đại lý hỏi xem nguyên nhân ra làm sao. Nếu khan hiếm thì yêu cầu họ gửi thư về nhà Tổng phát hành để lấy thêm báo.

□ Ông Nguyễn Thanh Hoàng 430 h Lò Gốm, Saigon 6.— Nghĩa quân vô trú ngụ trong nhà bà cô ông rồi thì căn nhà đó bị Vi Xi về tấn công, và bà cô bị chết giữa hai làn đạn. Cái vụ đó Con Ong thiết nghĩ ông chỉ còn có nước đi kiện củ khoai. Xin thành thật chia buồn cùng ông và tang quyến. Thời buổi chiến tranh, biết làm sao hơn được !

□ Ông Bút Sơn, Saigon.— Rất cảm ơn ông về những lời chỉ giáo. Nhưng thật ra thì chớ tới nay, người ta vườn không thể nào đoán chắc được bài thơ đó là của nữ sĩ Hồ Xuân Hương hay của bà Huyện Thanh Quan. Có giả thuyết thì biểu là của bà Hồ Xuân Hương, lại cũng có giả thuyết thì khẳng định rằng đó là tác phẩm của bà Huyện Thanh Quan. Tuy nhiên, nếu căn cứ vào cái túi thơ đầy vẻ phóng thích và nghịch ngôn ấy thì giả thuyết nói rằng của Hồ Xuân Hương có phần đúng hơn.

Nếu rảnh, xin ông viết bài Xuân cho Con Ong thì thiệt là một sự hân hạnh lớn cho cả cái đám Con Ong chúng tôi lắm.

□ Ông Trần V.T Đalat.— Nghe ông kể tiêu sự cái bố quan ba chân chính nhà quê mà đi mần Quận Trưởng rồi bị giờ lại đi mần cái nhiệm vụ cứu lụt í, cả tòa soạn Con Ong cười hồ hồ và khoái tí ghê lắm. Nhà quê mà biết mần sin ra rít ! Sẽ chích cho nó một phát trong số báo này.

□ Một số công dân tại Quận Vĩnh Xương.— Cái vụ đóp đồ lậu ấy có vẻ hay ho ghê ạ. Như vậy thế mới biết rằng, bọn tham nhũng có rất nhiều mảnh lối ly kỳ để che mắt trào đình. Nhưng dân chúng có cả triệu tai, triệu mắt, lấy vài thừa che mắt thánh thế nào được có phải không thưa quý vị.

□ Một số sinh viên học sinh Saigon.— Căn cứ theo các đài ngoại quốc thì Mèo tung Biệt kích đồ bộ xuống Sơn Tây (Bắc Việt) để cướp lại một số phi công bị bắt làm tù binh và bị giam ở đây, chứ không phải đồ bộ ở Quảng Bình, như trong buổi họp báo của sinh viên đã nói. Các bạn nên theo rõi tin tức của đài BBC thì nó khách quan hơn là tin của đài VOA nói về vụ này.

Polycrol

Chế tạo tại ANH QUỐC

ĂN KHÔNG TIÊU - Ợ CHUA - ĐẦY HƠI
SINH BỤNG - ĐAU BAO TỬ - SÙNG
LOÉT BAO TỬ VÀ RUỘT

VIÊN 2 MÀU :

Phần xanh : đựng chất mới Methylpolysiloxane làm
tiêu hơi hết sinh bụng — hết căng bao tử

Phần trắng : trừ chất chua làm đau xót bao tử

Bán tại các nhà thuốc Tây

100 BYT18-10-70

HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

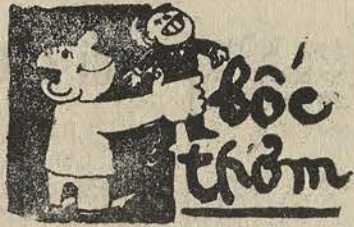
phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

Đừng người đứng chỗ !
 Cứ mỗi lần có công cuộc
 sưu lượm là những đứa nào ăn
 vụng mà biết cách chùi mềp
 cho thiệt sạch, lại cảm thấy
 mừng rơn trong bụng. Người
 ta còn nhớ vào khoảng năm
 1964, bão lụt cũng hoành
 hành tàn phá miền Trung.

Hồi ấy, có một bố quan hai quan ba chi đó, có cái tên là Ngọc nga
 Giàu có, nhân cái thời buổi « pas de chien, obliger chat manger caca »,
 nên được cử đi làm quận trưởng tại một miền sơn cước.

Tiền cứu lượm được Tỉnh đem chia khoán cho các Quận. Trong khi
 các Quận trung châu không đủ phẩm vật và tiền bạc để chia cho các nạn
 nhân thì riêng cái quận sơn cước ấy lại có thừa mứa, vì dân Thượng
 để bảo, ông Quận cho cái gì thì được cái nớ, chứ không có ai phản đối
 chi hết.

Sau khi ăn được số tiền ấy, ông Quận của chúng ta vận động đi
 về miền đồng bằng mần ăn được ít lâu, ông ta bị nhà nước truy ra nhiều
 tội: tạo ra cả lô lính ma để đớp hít thà cửa, súng tịch thu của cộng sản
 thay vì đem nộp cho nhà nước, lại đem bán chợ đen cho lính Mèo,
 ngoài ra lại còn đớp tiền cứu trợ của đồng bào bị nạn cộng sản. Tuy
 nhiên, vì khéo léo chạy chọt, nên ông Quận chỉ bị phạt 18 củ, và bị cách
 chức, đi về thị xã coi mấy chú Nghĩa quân.

Ấy thế mà rồi nhờ cái sự sống lâu nên lão làng, ông Quận cũng
 được lên chức quan tư. Rồi nhờ những sự ăn cắp ăn nẫy trước đây,
 ông ta tậu nhà tậu cửa tùm lùm, và mở trường đá gà, rồi lại thiết lập
 được mấy lò gạch chung mí một người nào đó ở trên Ga, rồi lại còn cho
 vợ mở tiệm gạo, tiệm nước ngọt.

Nhờ nạn lụt năm 1964, ông ta không những đã giàu có lại thăng
 quan tiến chức.

Năm 1970 lại có nạn bão lụt ở miền Trung. Và nhà nước địa phương
 lại cử ông ra làm nhân viên cứu lụt.

Phen này ắt hẳn ông lại thăng quan nữa và giàu có thêm nữa, cho
 đúng mí lì cái tên tiền đình.

Nước nhà dùng người chắc là cũng y theo lý số đề cho nó đúng
 với cái sự gọi là thiên định kỳ số.

Nói về cái sự lì lợm của đóc bò Phạm Tấn Tước

Trước đây Con Ông đã không ngớt lời ngợi khen cái sự lì lợm
 cũng như cái sự mặt trời trán bóng của ông đóc bò này. Nữ sinh viên
 Y khoa thì cứ bị ông đùa dai hoài hoài. Còn nam sinh viên thì thường
 bị ông trù lên trù xuống bởi cái lý do trâu buộc ghét trâu ăn.

Ông Khoa Trưởng Phạm Tấn Tước là một người đạo đức hết
 mình, nên chỉ đã bị các nam nữ sinh viên phản đối kịch liệt, và dọa
 sẽ bãi thi nếu ông không chịu từ chức. Hội đồng Viện Đại Học cũng lên
 tiếng đề khuyến cáo ông ta. Lúc bí giờ ông Đóc Bò Trần Quang Đệ về Tây
 nghỉ hè, nên nội vụ cứ kéo dây dưa hoài. Ông đóc bò Phạm Tấn Tước,
 trước phản ứng của sinh viên và nhất là của báo chí, đã hứa hẹn rằng,
 đợi cho sinh viên thi xong rồi hãy hay. Ông sẽ từ chức, khỏi cần phải
 làm rầm rĩ lên.

Nhưng bí giờ, cái ngày hôm nay đây, sinh viên đã thi xong từ đời
 tam hoành, ông đóc bò vờn cứ ngồi ì thân xác ra đấy. Ai chửi mạt
 ai. Ai phản đối, ông cũng coi như mình điếc, cóc nghe thấy gì hết.

Cái ghế Khoa trưởng Y Khoa là của ông hưởng của thừa tự của
 ông tổ đời tam đại tứ đại, không một ai có quyền trục xuất ông ra
 khỏi cả.

Hội đồng Viện Đại Học lại phải nhóm họp và quyết định giải nhiệm
 ông với số phiếu là 3/4.

Nhưng ông đóc bò Phạm Tấn Tước bắt chấp hết.

Ông biểu rằng, ai biểu các anh bầu tôi lên làm Khoa trưởng? Bì
 giờ sức mảy mà đây tôi đi. Tôi ngồi đó quen rồi, hông có đi mô hết.

Một vị Tướng lãnh sáng giá

Trung Tướng Nguyễn Văn Vỹ, tổng trưởng
 Quốc Phòng vừa có một hành động tuyệt đẹp: Ra
 lệnh trả tự do tức khắc cho trung úy Bùi Ngọc
 Châu khỏi quân lao Gò Vấp. Trung úy Bùi Ngọc
 Châu là người đã đứng ra tố cáo một vụ tham
 nhũng lớn trong tiểu đoàn 64 Pháo Binh ở Đà
 Nẵng.

Người ta còn nhớ mới đây, vụ tham nhũng
 tại tiểu đoàn này đã được lời ra ánh sáng, và báo
 chí đã đăng tải đầy đủ sự kiện. Người lòi ra là cựu
 nghị sĩ Bùi Văn Giải nguyên chủ tịch uỷ ban Nội
 Vụ Thượng nghị viện. Trung úy Bùi Ngọc Châu là
 một sĩ quan phục vụ tại tiểu đoàn pháo binh 64,
 dưới quyền chỉ huy trực tiếp của thiếu
 tá tiểu đoàn trưởng Nguyễn Văn
 Viên. Ông Thiếu tá này đã bắt các sĩ quan dưới
 quyền phải tìm mọi cách làm ra tiền đem về cho
 ông sài, ngoài ra ông Viên còn nhiều hành vi tham
 nhũng khác như: Bán võ đạn đồng, bán cọc sắt, bán
 các chiến cụ dụng cụ của tiểu đoàn lấy tiền tiêu
 riêng. Đem công xa bắt binh sĩ làm tài xế chở hàng
 mướn cho dân chúng lấy tiền, mỗi xe bắt buộc phải
 đem về cho ông ta 3-500 đồng một ngày, mua bò,
 heo bắt lính chăn nuôi, lấy dụng cụ và vật liệu xây
 ở nhà riêng v.v. Trước những hành vi tham
 nhũng quá đáng này, trung úy Châu đã ý thức
 được nhiệm vụ của một quân nhân, chấp hành

đúng những điều quân lệnh, trong đó có lệnh:
 «Tham nhũng hay tiếp tay với tham nhũng
 là tiếp tay cho Cộng Sản phá hoại Quốc Gia» do đó
 Trung úy Châu đã báo cáo lên cấp trên theo hệ thống
 quân giai. Lễ dĩ nhiên đơn tố cáo bị ông Tiểu đoàn
 trưởng dìm và còn tìm cách trả thù. Tuy nhiên đơn
 cũng đã lên được tới cấp trên, và bộ chỉ huy Pháo
 toàn quốc gửi một sĩ quan cao cấp về điều tra,
 nhưng sự điều tra không vô tư, Trung úy Châu
 càng bị trù. Ước lòng, Trung Úy Châu nhờ Thượng
 nghị viện qua nghị sĩ Bùi Văn Giải can thiệp. Nội vụ
 bùng nổ, để cứu vãn danh dự cho ngành pháo binh,
 Chuẩn Tướng Phan Đình Soạn, chỉ huy trưởng
 ngành Pháo đã thách thức Nghị Sĩ Giải đấu lý. Và
 cuộc đấu lý diễn ra, trước những tài liệu của nghị
 sĩ Giải, Chuẩn Tướng Phan Đình Soạn phải xác
 nhận là những tài liệu đó đã đúng 100 phần 100 mà
 còn hơn thế nữa.

Đáng lẽ với những lời xác nhận đó, trung úy Châu
 phải được thưởng và khích lệ vì đã tố đúng, đã
 có công làm sạch được một đơn vị quân đội theo
 đúng quân lệnh đặt ra, nhưng mỉa mai thay, trung
 úy Châu đã không được hưởng những điều đó,
 trái lại, ông còn bị tổng giam vào quân lao vì những
 tài liệu nguy hại của thiếu tá Nguyễn Văn Viên đưa
 ra trong mục đích trả thù.

Tại Đà Nẵng, khi được tin này cựu nghị sĩ
 Bùi Văn Giải đã gửi một văn thư lên Tổng Thống
 xin được ở tù thay cho trung úy Bùi Ngọc Châu.

Thế mới biết rằng, trong
 tình trạng người khôn của
 khổ này, tìm được một con
 người bất cứ liêm xỉ như
 ông đóc bò của chúng ta quả
 là một sự hiếm có vậy. Đó
 là một vĩ nhân, một nhân
 tài siêu đẳng, một thứ người
 rất đặc như sau này.
 Và một khi đã điếc như

thế thì cóc còn sợ ai nữa !

Ngành Loa Phóng Thanh và ngành Thất Thanh !

Đây chỉ xin nói riêng về một tỉnh ở miền bề mà thôi. Một ông
 trông coi về Thất Thanh thì rất ít khi có mặt ở sở. Cứ đi tiểu ngạo
 giang hồ hoài hoài, tin tức thì toàn đồ cũ rích đem xài lại. Còn một ông
 Loa Phóng Thanh thì việc nước bỏ mặc kệ, suốt ngày chỉ đi kiếm áp
 phe, mài miết làm giàu.

Năm 1962 thì ông làm Phó, và mới chính thức lên ngôi cứu ngũ
 vào năm 1964 ?

Đó là một con người có rất nhiều thủ đoạn và nhiều kế hoạch như
 sau này. Không phải kế hoạch công tác mà là kế hoạch tự tác, không
 phải thủ đoạn mi công sản khốn lìn mà là thủ đoạn với thuộc cấp. Ông
 đã có công mi nhà nước để tạo nên những con người gỗ chỉ biết nâng
 bì và dạ dạ, thừa thừa rồi rít rít mù.

Các cụ đại diện Loa Phóng Thanh của Quân Khu II và Bộ, thường
 đến thanh tra và kiểm tra, nhưng các cụ già nua tuổi tác, mang kính
 dâm nên mọi việc các cụ đều phụng tiện giao dịch. đời ngoại tệ, và
 hậu miền bề trong lành, lại có lắm hải sản, thiêng thì ra mọi việc đều
 huê cả làng hết.

Trong lúc các công chức khác cùng một cấp mí ông, nếu không
 nhờ có bà xã tần tảo ngược xuôi buôn Tần bán Sở thì chỉ có nước ăn
 cháo lá đa trừ bữa, ấy thế mà riêng có cái ông Loa Phóng Thanh thì cứ
 mỗi năm lại tậu thêm nhà cửa ấm ấm. Ông ta có tới ba cái biệt thự cho
 Mèo mướn, tuy nhiên để che mắt thế gian, ông đem vợ con ở chui rúc
 tại một căn lầu của sở.

Dư luận cho biết rằng, ông đã dùng một công xa của sở, bề ngoài
 thì nói thác ra rằng đi công tác, tiếp xúc mí dân chúng, hỏi thăm sức
 khỏe của dân chúng, nhưng thiệt ra thì cái xe ấy được giao cho một cán
 bộ rất trung thành mí ông, làm phương tiện giao dịch. đời ngoại tệ, và
 buôn hàng lậu của quân lực đồng minh tại Đèo H.T. và D.M.

Dưới trướng của ông có hai đàn em vốn là Trưởng Ban Nội Vụ và
 Trưởng Ban Hành chánh. Họ cũng là những tay tổ sư áp phe.

Người nhà nước, ở trong ngành Loa Phóng Thanh mà cứ mài
 miết đi làm áp phe, bỏ bê hết cả công việc, thảo nào mà lòng dân mỗi
 ngày một thiệt tha mí đất nước hơn lên. Người ta nói rằng, dụng
 nhân như dụng mộc. Những người giỏi áp phe như rứa tại sao không
 chuyên họ về Bộ Kinh Tế có phải là đúng chỗ không ?

Thiệt tưởng cũng nên ghi nhận thêm rằng, cái tỉnh miền bề này,
 bấy lâu nay vẫn để buôn lậu đã được phát triển với một mức độ ghê
 gớm. Nhất là tại một quận có cái tên ngọt như Cam Bồ Hạ. Quận này
 địa thế có chiều dài tới 20 cây số, lại có nhiều rừng thưa. Có thể nói
 là nơi chổ ẩn đá, gà ẩn cát, nhưng con người thì lại được ăn nhiều thứ
 ngon ra rít, nhiều nhiều và luôn luôn như sau này.

Vùng này nằm tiếp giáp mí một tỉnh có khá nhiều quân đội đồng
 minh trú đóng. Hàng lậu được đem vô đây tùm lùm, rồi từ đó mới
 phân tán đi các nơi khác. Do cái nguồn lợi vô cùng béo bở ấy, nên chi
 mỗi khi có một công bộc chỉ dân nào phải rời khỏi nơi này thì kẻ như
 là một sự bất hạnh.

Xin các cha nhà nước to đầu hãy nhòm ngó vô một tí, kéo nữa
 lại cứ kêu rằng năm nào thuế má cũng bị thất thu. Thì buôn lậu tùm
 tum, còn thuế má đếch gì mà chả thất thu !

Trách nhiệm của chính quyền và vụ phá Tr. Hưng Đạo

Sau mấy tháng phế binh, sinh viên và học sinh công lập xuống đường, sáng 2-12 vừa qua, học sinh Tư Thục Hưng Đạo đã đốt pháo, phá phách rồi kéo nhau ra đường, làm loạn cả một khu phố.

Câu chuyện bắt đầu từ khi nhà nước thiết lập thêm thị trường song hành, và tăng lương cho công chức quân nhân.

Thêm thị trường song hành vật giá tăng, nhà nước phải tăng lương cho quân công để đối phó với vật giá.

Không phải chỉ có quân công phải đối phó với vật giá mà công nhân, tư chức cũng phải đối phó với vật giá. Cho nên, giáo chức tư thục đòi tăng lương là điều rất phải.

Nhưng khi giáo chức tư thục đòi tăng lương, thì một vấn đề khác được đặt ra: có tăng học phí không?

Nếu tăng học phí, tức là tăng sự chịu đựng cho phụ huynh học sinh.

Nếu tăng ít, phụ huynh có thể chịu đựng được, nhưng điều nguy hiểm, là gây ra một cái cớ để những bàn tay bí mật xách động học sinh tranh đấu.

Không tăng học phí mà tăng lương cho giáo sư, là điều tốt nhất. Nhưng nhiều trường lấy cớ rằng nếu làm như vậy, họ lỗ vốn, phải đóng cửa trường.

Giữa năm học, nếu đóng cửa trường, học sinh không có chỗ học, sẽ làm loạn. Giáo sư mất việc làm, cũng sẽ làm loạn.

Nếu không tăng học phí, không tăng lương, vẫn duy trì tình trạng cũ, thì giáo sư sẽ đình công phản đối!

Đàng nào cũng kẹt. Nhiều trường đã tự ý giải quyết thế kẹt bằng cách tăng

học phí đồng đều mỗi học sinh phải đóng mỗi tháng thêm 50đ. Và tăng lương đồng đều cho giáo chức mỗi giờ 50đ. Với lối giải quyết này, nếu mỗi lớp có trên 100 học sinh, nhà trường sẽ không thiệt. Nếu mỗi lớp dưới 100 học sinh, nhà trường sẽ phải móc thêm hầu bao.

Cách giải quyết trên khi áp dụng tại một số trường, không gặp phản ứng nào cả. Vì mỗi tháng mỗi học sinh chỉ phải đóng thêm 50đ, là điều không đáng kể.

Nhưng khi áp dụng tại trường Hưng Đạo, một tư thục lớn vào hàng nhất Thủ Đức với trên 10.000 học sinh, thì đã gặp phản ứng dữ dội, do bàn tay bí mật xách động. Vào sáng 2-12, học sinh Hưng Đạo đã phá phách lung tung, nổ pháo tràng, pháo đùng, nghe cứ y như là «biến cố Tết Mậu Thân». Nhà trường không đối phó được, đành quyết định đóng cửa... cho đến khi có lệnh mới.

Câu chuyện đáng tiếc kể trên xảy ra tại một tư thục, và bởi một âm mưu xách động, nhưng chánh quyền phải chịu một phần trách nhiệm.

Trách nhiệm của những người cai trị là phải chịu trách nhiệm về an ninh trật tự, phải tiên liệu để ngăn trước những xáo trộn có thể xảy ra. Dù là xảy ra trong lãnh vực công hay tư.

Đáng lẽ ngay khi giáo chức đạo đạt nguyện vọng đòi tăng lương, chánh quyền đã phải can thiệp bằng cách triệu tập những phiên họp gồm đại diện chính quyền, đại diện chủ trường, đại diện giáo chức, đại diện Phụ Huynh Học Sinh để thảo luận, tìm một lối thoát, như phải tăng thù lao cho giáo chức bao nhiêu mới thỏa đáng, nếu không tăng học phí thì nhà trường có đủ khả năng tăng

thù lao không, nếu cần tăng học phí, thì tăng bao nhiêu cho hợp lý v.v...

Nhưng chánh quyền đã không làm như vậy, đã chỉ

coi như chuyện tăng lương và tăng học phí là chuyện riêng, thuộc «đời tư» của tư nhân! Chính vì thái độ vô trách nhiệm của chánh quyền nên chuyện đáng tiếc đã xảy

ra tại Trường Hưng Đạo vào sáng 2-12-70.

Bây giờ chánh quyền can thiệp thì đã chậm. Nhưng dù chậm vẫn hơn không.

Ngồi rù gãi hăng giải lẩn tẩn
Trần Văn Hương

Ông tối cao

Có lẽ là tại cái số, nên ở nước ta, phàm những gì thuộc loại «tối cao», từ mấy năm nay đều gây rắc rối. Cách đây bốn năm, vụ «Đảng Tối Cao» đã gây sôi nổi dư luận một dạo. Bởi vì nguyên thủy, «Đảng Tối Cao» có một chỗ đứng đảng hoàng ở ngay lời mở đầu của bản hiến pháp 9 nút. Nhưng rồi Đảng Tối Cao bị đánh bật ra khỏi lời mở đầu, đến nỗi có người phải kéo tới trước Quốc Hội biểu tình, Đảng Tối Cao lại được ráp vào đít hiến pháp.

Bây giờ, mấy ông thâm phán Tối Cao lại gây sôi nổi dư luận. Tối Cao Pháp Viện hiện nay chỉ có 9 ông Tối Cao, ấy thế mà cũng chia thành phe này phái kia, ông nọ nghi ông kia bị hành pháp mua chuộc, dùng dư luận, báo chí, tung tin đồn v.v... để làm áp lực với nhau, đến nỗi vụ bầu ông xếp Tối Cao vào ngày 20-11 vừa qua đã phải hoãn lại đến ngày 4-12 tới!

Trong vụ sôi nổi tại TCPV, ông cựu xếp Tối Cao Trần Minh Tiết được dư luận nhắc nhở tới nhiều hơn cả. Ông được dân biểu Hồ Hữu Tường, nhiệt liệt ủng hộ bằng một thế võ y hệt thế võ của các thầy Ấn Quang, là nếu có bầu cử đảng hoàng, ông Tiết sẽ đắc cử. Ông Tiết còn được một bức «tâm thư» đăng báo, ký tên «một nhóm thâm phán xử án» ca tụng về những sự sáng suốt qua mấy vụ án như sinh viên và Trần ngọc Châu.

Nhưng trong khi đó, báo chí lại lôi ra những khuyết điểm tày trời về pháp lý qua mấy bản án của TCPV liên quan đến vụ Trần ngọc Châu, khiến dư luận nghi rằng những bản án này có phảng phất mùi vị chính trị.

Ông Tối Cao Trần minh Tiết lại còn được nhắc nhở tới vụ thâm phán Trần văn Thuận làm điếm chỉ cho quan thuế. Theo báo đăng, thì ông Tiết tuyên bố rằng làm thâm phán mà kiêm nghề điếm chỉ là bậy, là vi phạm quy chế thâm phán, sẽ bị khai trừ, và ông Thuận không có quyền điều tra về vụ Ngô quang Tường - Ismach.

Ông Tối Cao Trần minh Tiết đã bị phản ứng khá mạnh về lời tuyên bố trên. Vì sự thật, quy chế Thâm Phán không hề cấm ai làm điếm chỉ. Hơn nữa, nếu coi làm điếm chỉ để lấy tiền thường là một việc làm bậy, thì các thâm phán thiếu gì việc làm bậy hơn. Ví dụ xử án không công minh xử ầu mà tòa trên phải phá đi, như thế cũng là một việc làm ầu.

Về vụ ông Ngô quang Tường làm điếm chỉ, một vấn đề khác cần đặt ra, là các nhân viên hữu trách có được quyền tiết lộ danh tánh của người tình nguyện làm điếm chỉ không? Người ta được biết, trong chiến dịch bài trừ tệ đoan, tham nhũng, nhà nước luôn luôn kêu gọi mọi người tiếp tay với nhân viên hữu trách để

phá vỡ những tổ chức phi pháp, và cam đoan không tiết lộ danh tánh người điếm chỉ.

Nay vụ ông Trần văn Thuận làm điếm chỉ cho quan thuế, chẳng những bị tiết lộ danh tánh, mà còn bị kết tội là vi phạm quy chế Thâm Phán: Qua kinh nghiệm trên, còn ai dám cho tin theo lời kêu gọi của nhà nước. Nhất là những vụ liên quan đến an ninh, đi cho tin nhà nước, rồi nhà nước nói tùm lum, lỡ bị trả thù thì sao?

Nhất thế giới

Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ đang viếng thăm Hoa Kỳ. Trái với chủ trương trước đây của ông là tới Mỹ nói rõ những sai lầm của Mỹ ở VN, ông đã nói những chuyện êm đềm hơn, nên có vẻ không gây sôi nổi dư luận.

Theo những tin tức đã được đăng tải, trong một cuộc phỏng vấn dành cho hãng NBC ngày 29-11 vừa qua, ông phó Râu Kẽm đã tuyên bố rằng; Ở Việt Nam không có chuyện áp bức và tham nhũng, mọi chuyện đều tốt đẹp. Báo chí VN có tự do hơn bất cứ báo chí của một nước nào khác trên thế giới hiện nay.

Trong khi ấy, tại Saigon, có một nhật báo thân Phó Tổng Thống Kỳ đã liên tiếp la trời như bọng rỗng tờ báo bị làm khó dễ, bị đàn áp v.v...

Cù lằn

Vụ án Trần ngọc Châu vẫn còn kẹt cứng, và tất nhiên, Trần ngọc Châu đành chịu kẹt trong tù.

Sở dĩ Trần Ngọc Châu bị kẹt như vậy, vì cả hành pháp, lập pháp, lẫn tư pháp, không ai muốn hoàn toàn lãnh trách nhiệm cả.

Theo dư luận báo chí mờ xè, thì đáng lẽ Trần Ngọc Châu được phóng thích ngay từ tháng 5-1970. Nhưng vì TCPV ngày 5-5 chỉ xử lệnh truy tố Trần Ngọc Châu bắt hợp hiến, còn bản án ngày 5-3 và lệnh tổng giam phải đợi ban phán án xét xử. Đến ngày 30-10 vừa qua, ban phán án TCPV đã xử tiêu hủy bản án ngày 5-3-70, nhưng lại tuyên bố vô thẩm quyền về lệnh tổng giam. Có ý đề hành pháp toàn quyền phóng thích, hoặc tiếp tục giam Trần ngọc Châu. Hành pháp không tha TNC, mà chỉ gửi thư yêu cầu Hạ Viện chấp thuận cho truy tố lại. Hạ viện nhứt định không xét đến trường hợp TNC nữa, và đã ra một tuyên cáo nói rằng TCPV vi luật, và rằng việc truy tố Trần ngọc Châu trước đây là hợp hiến chứ không vi hiến. Người ta tưởng chỉ có TCPV có quyền giải thích hiến pháp và luật pháp, ai ngờ bây giờ Hạ Viện cho cái quyền cao hơn, là bãi bỏ những Phán quyết của TCPV.

Có ký giả nham nhở gọi tuyên cáo của Hạ Viện là «tuyên cáo cù lằn». Sự thật, gọi như vậy không đúng hẳn. Vì trong vụ Trần ngọc Châu, đâu phải chỉ có mình Hạ Viện cù lằn.

Nhà nước phải tiên liệu ngay để tránh CHO CÁC NẠN NHÂN CỦA MỸ KHỎI LÀM LOẠN

Trong mấy năm qua, người Mỹ đã làm được một việc khá tốt, là các cơ sở của Mỹ thấu nhận được một số nhân công đáng kể, giúp nhiều người Việt có cơm ăn việc làm. Tuy rằng khi xử dụng người Việt, đôi khi người Mỹ cũng nham nhở thấy mẹ, như chuyện rò mông rò đít các nữ nhân viên.

Nhưng các công nhân sở Mỹ đang trong tình trạng đói thất nghiệp. Theo những tin tức đang được các báo đăng tải, thì bắt đầu từ năm tới, Mỹ sẽ dẹp PX, và nhiều cơ sở khác. Dẹp sở, tất nhiên phải sa thải công nhân.

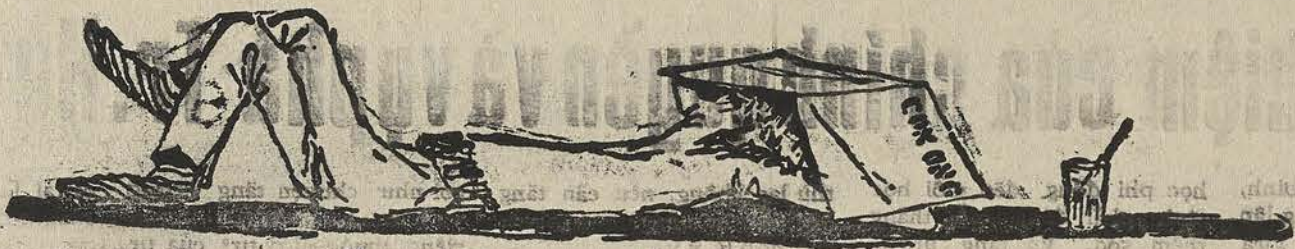
Theo lệ của sở Mỹ, mỗi khi cho công nhân nghỉ việc, đều có tiền bồi thường thiệt hại và tiền thâm niên. Nhưng theo những tin tức mà bạn Con Ong biết được, thì

người Mỹ, đang tính toán một vụ lương gat lớn, sẽ sa thải công nhân, mà quyết tiền bồi thường và tiền thâm niên.

Mặc dầu sự thật chưa xảy ra, nhưng ngay từ bây giờ, nhà nước cần tiên liệu những biện pháp đối phó, để bảo vệ quyền lợi của công nhân người Việt.

Nếu nhà hữu trách không tiên liệu sớm đợi đến khi câu chuyện nổ bùng rồi mới can thiệp, thì không tránh khỏi cảnh những người mất việc phải làm loạn.

Trách nhiệm của nhà nước, cũng như trách nhiệm của những người lính chữa lửa, hơi thấy một dấu hiệu khả nghi có đám cháy, là phải đối phó ngay. Đỡ đám cháy bùng lớn rồi mới can thiệp thì chỉ còn nước...chết cháy!

Cả kẻ dè ngõng

Đồ bộ Sơn Tây

Đến bây giờ, chuyện đã qua đi, nhưng câu chuyện đồ bộ Sơn Tây vẫn được mọi người nhắc đến...

Từ lâu rồi, Sơn Tây vốn là một đất nổi tiếng. Bài thơ «đôi mắt người Sơn Tây», một bài thơ của Trần Quang Dũng là bài thơ mà tất cả mọi người yêu thơ đều đã đọc. Những câu thơ đẹp về núi Ba Vì, về sông Lô, tới bây giờ, vẫn chưa thấy được một nhà thơ nào có vần thơ đẹp đến như vậy. «Thoảng hiện em về trong đáy cốc, nói cười như thể chuyện trong mơ». Đó là câu thơ tả người đẹp xứ Sơn Tây.

Sơn Tây còn là quê hương của Phó Vương. Các đàn anh nước Cờ Huế đã làm một phát đồ bộ xuống Sơn Tây, để giải thoát tù binh, trong lúc Phó Vương đang du thuyết tận xứ Cờ Huế. Tôi đã được nghe hai chính trị gia quán cóc hội thảo.

— Chắc là Phó Vương nhà mình chỉ đường cho chúng nó, vì đầu sao thì Phó Vương cũng thuộc đường lối quê hương của mình hơn là tại Mỹ...

— Vô lý!... Trước khi hành quân tới một nơi nào, Mỹ thường lập một mô hình, chỉ vẽ tường tận. Có nhiều khi còn thiết lập hẳn một tỉnh Sơn Tây bên nước... Huế Kỳ, để các chú Biệt kích tập luyện cho nó quen. Cần gì phải có Phó Vương giúp. Với lại Sơn Tây bây giờ với Sơn Tây ngày xưa của Phó Vương, nó khác đi nhiều rồi. Sức mảy mà Phó Vương nhớ được từng chi tiết.

Hai ông chính trị gia quán cóc tranh luận nhiều lắm. Nhưng quý vị độc giả thân mến của bản báo cũng hiểu rằng, các chính trị gia quán cóc rất khác với chính trị gia sa lông. Chỉ cần vài chai la de là thứ chính trị của mấy ông rất dễ trở thành thứ chính trị phường tuồng.

Tất cả những chi tiết về cuộc đồ bộ Sơn Tây, chắc quý vị cũng đã biết rồi, trường cũng chẳng cần nhắc lại. Chúng ta phải công nhận rằng đây là một phát mạo hiểm rất đẹp của các anh nước Cờ Huế, không mang tính chất lâm cầm.

Tại sao tôi lại dùng tới danh từ lâm cầm?... Vì thưa quý bạn, cái phần trình diễn hành quân của các đàn anh nước Cờ Huế, nó đã lâm cầm từ...khuya. Không gì vô lý cho bằng, mở một cuộc hành quân cấp tiêu đoàn, tốn kém rất nhiều tài lực và nhân lực, cuộc hành quân lục soát đại quy mô và rầm rộ ấy, chỉ có mục đích là tìm kiếm... một người lính bị thất lạc trong rừng. Kết quả đầu lượm được rất khả quan. Nghĩa là tìm thấy tên lính bị lạc, nhưng rồi đụng độ, kèn mạt gần một chục nhân mạng. Hy sinh hàng chục nhân mạng để cứu một nhân mạng, thì chắc quý bạn cũng đồng ý với tôi, thật là một trò lâm cầm...

Những kẻ chịu khó suy nghĩ một chút, chắc chẳng bao giờ thêm làm, và có lẽ không dám làm. Những cái gì mà người khác không dám làm, thì các đàn anh Cờ Huế lại sẵn sàng hành động, coi đó như một truyền thống rất tốt đẹp.

Và chính vì vậy, lâu lâu mới có một lần trình diễn đẹp mắt, như vụ đồ bộ Sơn Tây.

Nhiều người cho rằng, đây chỉ là một cú bóc đồng của anh Nixon, đại đế nước Cờ Huế. Đã từ lâu, anh Nixon đã tỏ ra nhượng bộ quá nhiều. Cái đó cũng là một lợi khí để tranh cử với anh già Johnson. Cứ làm ngược lại với anh Johnson là có quyền

hốt phiếu. Anh Johnson ra lệnh oanh tạc miền Bắc, thì anh Nixon ngưng oanh tạc. Anh Johnson ở at cho quân sang thì Nixon lại rút quân về. Có nghĩa là hai anh làm trái ngược lại với nhau, mục đích cũng chỉ là cố làm sao đồ chỉ vào trong quần, ngồi yưng trên ngai chỉ tôn trong tòa nhà Bạch Ốc.

Nhưng anh đại đế Nixon vẫn khôn ngoan hơn. Tỏ ra bỏ câu rất mực, đưa ra năm điều nhượng bộ, nhưng vẫn để cho anh Phó Vương Agnew đóng vai một chú điều hầu thứ dư. Như vậy, để may ra có vớt vát được một tí phiếu của đám điều hầu chăng?... Thế mới biết, tranh cử bất cứ ở đâu, cũng thật lắm trò ma giáo.

Thực ra, trách nhiệm về đám tù binh, mấy anh chàng phi công Mèo bị giam ở ngoài Bắc, không phải ở đại đế Nixon. Vì Nixon đâu có ra lệnh oanh tạc miền Bắc?... Nhưng vẫn để đó lại quan trọng quá lớn trong việc thu phục nhân tâm. Hòa đàm Ba Lê mở ra, cũng chỉ vì vấn đề ấy. Phải đau lòng mà nhận thấy rằng, tất cả mọi sự thỏa hiệp ngầm về ngưng oanh tạc, ngưng bắn v.v... bao giờ cũng trở về với vấn đề then chốt là vấn đề tù binh. Người dân Giao Chỉ nhiều khi cứ tưởng lầm rằng vì người ta thương tới thân phận của mình, chịu đựng bao nhiêu năm trong cuộc chiến tranh rách nát. Nhưng rồi, dù ngưng bắn hay ngưng oanh tạc, câu cuối cũng đòi hỏi bằng sự trao đổi tù binh giữa hai bên.

Đã một dạo, mấy anh dân biểu Cờ Huế đã làm um sùm, phóng đại, tô màu về chuyện cộp Côn Sơn. Các anh đã tả như một thứ địa ngục trần gian mà con người sống trong đó, không còn được là một thứ người. Lại còn thêm anh chàng phóng viên Don Luce, phụ đề thêm vào vài ba tờ báo, làm cho dư luận bàng hoàng như lên cơn sốt rét. Vài ba tờ báo đổi lập ở đây phụ họa theo, làm cho Côn Sơn bỗng dựng biển thành một cảnh tối tăm bi thảm, mà kẻ coi tù bỗng biến thành một thứ Diêm Vương, tạo ra những trò vạc dầu, cắt lưỡi...

Ngày đó, tôi cũng đã vô đoán rằng đây chỉ là một thứ dàn cảnh để lung lạc những kẻ đang ngồi ở hòa đàm. Tả những cảnh khổ cực ấy, để cho những người có trách nhiệm, phải thương tới đồng chí, tới chiến hữu, mau giải thoát cho họ bằng cách bàn về tù binh, bàn về sự trao đổi tù binh. Nhưng anh ngọc Cờ Huế thật chưa hiểu Cộng Sản. Nếu mà chúng nó còn biết thương yêu đồng chí, yêu chiến hữu, thì chúng nó đâu có còn là Cộng sản?... Các anh tả khổ cực như vậy chứ ngàn lần hơn thế nữa, chúng nó vẫn cứ đứng đưng Quả nhiên, chiến thuật đó được trả lời bằng một sự im lặng.

Có nhiều khi, cái sự bắt cần tới tù binh ấy, lại là một chiến thuật ăn tiền. không thêm đề ý tới, coi như bị bắt giam là đã bỏ mạng, ấy thế mà lại được việc. Năm nào cũng xảy ra một sự phóng thích. Cầu Hiền Lương, nơi biên giới giữa hai miền, ít ra là đã chứng kiến cả hơn một chục lần những cảnh «bước chân tù binh qua cầu». Chỉ có qua cầu đi lên hướng Bắc mà chẳng bao giờ có sự «về miền Nam». Năm ngoái, ta lại còn dùng tàu chiến, làm công tác chuyên chở cho tù binh Cộng sản trở về... nguyên quán. Như vậy, việc không thêm đề ý tới tù binh, tức là đã cứu giúp chúng nó đấy.

Ngày xưa, cha của Lưu Bang bị Hạng Võ bắt cầm tù. Có được một thứ tù binh đắt giá ấy, Hạng Võ mừng lắm, tưởng rằng có thể đặt điều kiện. Vì vậy, Hạng Võ bèn ra lệnh cho Lưu Bang phải hàng, nếu không sẽ làm thịt ông bố. Không ngờ, Lưu Bang trả lời một câu:

— Có làm thịt cha ta, nhớ để dành cho ta một miếng thịt và một tô canh để làm món ăn chơi...

Thấy vậy, Hạng Võ chán nản, đành tha cho anh già. Nếu Lưu Bang mà cố gắng tìm mưu tính kế giải thoát cho anh già, thì chắc «còn lâu» anh già mới được phóng thích. Cái mưu thâm nhất vẫn là cái sự chẳng cần mưu mẹo gì cả.

Đó cũng là trường hợp Bách Lý Hề. Giá trị của tên tù binh Bách Lý Hề thật lớn, dù mang bao nhiêu ngọc ngà, châu báu đi chuộc về, cũng vẫn còn là quá rẻ. Nhưng nếu mang vàng bạc sang mà đòi xin chuộc thì cuộc đời anh này sẽ đi tầu suốt ngày. Bởi vậy, chỉ dùng năm bộ da dê để chuộc lấy anh chàng. Một anh tù binh, đổi với ngọc vàng thì quá rẻ, nhưng nếu đổi với năm bộ da dê thì lại vừa giá. Đất nứa là đẳng khác. Bách Lý Hề được tha để ung dung về nước làm tể tướng, lập nên công danh hiển hách một thời.

Trường hợp của Quân Trọng cũng như vậy...

Các đàn anh nước Cờ Huế vì không đọc sách Đông Châu, nên không biết được cái chiến thuật đó. Cứ càng trả đất lại càng bị treo giá, vì là gian thương biết được đây là của quý. Nếu cứ lờ đi, phóng tính một cách rất Ầng lè, biết đâu vì sợ tổn cơm tổn gạo, lũ ma giáo miền Bắc không phóng thích bớt đi một ít. Nhưng bây giờ, đàn anh Cờ Huế có áp dụng lại chiến thuật ấy thì cũng đã muộn rồi...

Chỉ còn có chiến thuật đồ bộ Sơn Tây. Dù cuộc đồ bộ lần này có thất bại, chẳng cứu được một mạng tù binh nào, nhưng đây cũng là một đòn đặc nhân tâm thớt. Lũ ma giáo chắc sẽ phải kinh hồn táng đờm vì biết đâu về sau, chỉ cần một tin tức tình báo về trại giam là lại thêm một lần đồ bộ nữa. Lần ấy, chắc sẽ không có chuyện trở về không, như lần này...

Việc hòa đàm nhờ vậy, sẽ tiến dần đến sự bàn cãi đưng đưng. Chỉ có một đòn duy nhất là tù binh mà bây giờ đã có chiều thức hóa giải rồi, thì còn mong gì độc bá vô lâm?... Bởi vậy, chúng ta cũng nên hy vọng...

Chỉ tiếc rằng những vụ đồ bộ lên miền Bắc, không được giao phó cho lính Giao Chỉ, nên cũng mất đi một phần nào chính nghĩa. Nhưng cũng chẳng nên đòi hỏi quá đáng. Chỉ cần có một kết quả tốt, còn phương tiện nào mà chả được. Nên tin rằng, việc đồ bộ Sơn Tây là một bước tiến tới hòa bình...

Đố chơi đố chọc

Thành phần tham dự "Đố chơi đố chọc" tuần này vẫn là 4 toán tuần trước, vì tất cả đều đang say đờn, không ai chịu bỏ cuộc nửa chừng. Xin nhắc lại, đó là các toán:

- Ôn Áo
- Ngày Ngô
- Teo Chim
- Teo Mồm

Vụ nàng "Công chúa Lộ Lem" ?

HỎI.— Đố biết vụ nàng "Công chúa Lộ Lem" Martine Bokassa hiện đang làm ai ở xứ ta suy nghĩ nhiều nhất ?

ÔN AO.— Mấy chú đã từng hành quân và đồn trú ở Cẩm bu chia. Mấy chú đang mơ biết đâu sẽ có ngày mình đắc cử Quốc Vương, lúc đó thế nào lại chẳng có một nàng "Công chúa Lộ Lem" thất lạc ở xứ mấm bò học ?

NGÀY NGÔ.— Cậu Nguyễn đức S. thợ sửa xe đạp ở gần nhà cô Ba Xí. Cậu này hồi đó thân với "Công chúa Lộ Lem" lắm, bây giờ cậu ta mới tiếc hùi hụi là biết thế mình cưới phật con nhỏ cho rồi, có phải tự nhiên cũng được làm "phò mã" như ai không ?

TEO CHIM.— Chưa đúng hẳn, những người đang mơ nhiều nhất phải là những me Mèo, me Đại Hàn, me Phi Luật Tân, me Úc, me Thái, và là những me nào đã phát xia được một tí nhau có giọng máu "lạ" ấy. Các nàng đang ôm ấp hi vọng biết đâu sẽ chẳng có ngày được làm Đệ nhất phu nhân ? Và Đệ nhất phu nhân các nước này mới

hách xì xằng, chứ Phi Châu thì có gì đâu mà le loi ?

TEO MỒM.— Có lẽ là Đại Vương. Ông đang nghĩ xem nàng "Công chúa Lộ Lem" nào bị bỏ quên chăng ?

BAN GIÁM KHẢO.— Tuần này Teo Mồm vẫn hay như thường : 5 điểm !

Vụ đổ bộ Sơn Tây ?

HỎI.— Vụ oanh tạc Bắc Việt để đánh lạc hướng trong khi toán Biệt kích nhảy dù xuống Sơn Tây cứu tù binh, nhưng rồi lại chẳng cứu được ai. Như thế kẻ là thắng hay bại ?

ÔN AO.— Tung hoành trên đất địch như vào chỗ không người, làm cho địch phải khiếp đảm, như thế cũng đủ là một chiến thắng rồi ! Nếu không thì làm sao tướng Le Roy và mấy người đổ bộ Sơn Tây lại được gán mẽ đây ?

NGÀY NGÔ.— Như Đại Vương và ông Ngoại đã nói, đây chỉ là phản ứng tự vệ sau vụ Bắc Việt cá gan bắn rơi phi cơ thám thính của Mỹ. Tự vệ mà làm dữ đến thế tức là thắng quá xá quà xa rồi.

TEO CHIM.— Thắng gì đâu ? Báo chí quốc tế đang chê Xija dở ẹt kia kia. Cái trại tù binh bị dọn đi từ đời tám hoánh nào rồi mà không hay biết. Lỡ mà rơi vào ổ phục kích, cả đoàn giải cứu bị xoi tái có phải là khổ không ?

TEO MỒM.— Đổ bộ thì bại, nhưng oanh tạc lại thắng. Vậy kẻ như huê !

BAN GIÁM KHẢO.— Được quá, thêm 5 điểm cho Teo Mồm.

Bên nào cũng "bắt" hết ?

HỎI.— Ông Paulus Hiếu viết báo chê các ông «1-11» năm cái bắt ! bắt nhân, bắt nghĩa, bắt tin, bắt chánh, bắt tài. Ông tướng già Đỗ Mậu bèn đáp lễ chê «gia đình nhà Ngô» mười cái bắt : bắt trung, bắt nhân, bắt nghĩa, bắt tin, bắt chánh, bắt tài, bắt luôn cả tu, tì, trị, bình. Như vậy thì chính nghĩa về ai ?

ÔN AO.— Chính nghĩa bao giờ cũng ở phía người trên ngựa, đã xuống ngựa thì làm gì còn chính nghĩa ?

NGÀY NGÔ.— Tại tôi tưởng chính nghĩa phải ở bên ông Tướng già Đỗ Mậu chứ. Bên kia nói bên này có 5 cái bắt, bên này tố lại bên kia 10 cái bắt. Chính nghĩa thuộc về phe ít "bắt" là đúng rồi !

TEO CHIM.— 5 cái «teo» hay 10 cái «teo», thì cũng là «teo» cả, làm gì còn đặng thắng được mà bảo là chính nghĩa ?

TEO MỒM.— Phe ông Paulus Hiếu đang lên, nên trao quách chính nghĩa cho ông ta là hơn. Chứ đằng này ông Tướng già Đỗ Mậu nói sắp đi tu, đưa chính nghĩa cho ông rồi ông vác luôn vô chùa thì làm sao ?

BAN GIÁM KHẢO.— Teo Chim trả lời có ý nghĩa bóng bẩy nhất : 5 điểm !

Phó chương lý làm chi điếm Quan thuế ?

HỎI.— Ông Phó Chương lý Trần Văn Thuận bị tố là làm điếm chi viên Quan Thuế. Ông ta oan hay ửng ?

ÔN AO.— Ôi Một ông Chương Lý đi làm điếm chi viên đã chết ai ? Mền là mình vợ được hàng lậu, được việc Nhà nước, và riêng cá nhân mình thì lại được âm tiền thường có phải sướng không ?

NGÀY NGÔ.— Đầu có. Ông Phó Chương Lý Thuận đâu có làm điếm chi viên Quan Thuế ? Ông ta chỉ làm trung gian môi giới cái áp phe đó thôi mà !

TEO CHIM.— Còn oan gì nữa ? Ông này với ông «Lữ Văn» cần được lời ra khoáng đại Hạ Viện để «mâm thịt» mới xong.

TEO MỒM.— Này ! đừng có đại đột đưng vào mấy ông tòa. Sau này sẽ khổ mà khá nổi !

BAN GIÁM KHẢO.— Ngày Này lâu lâu lại phọt ra một câu nghe được : 5 điểm !

Bé mợ

□ BÉO MỠ

Khó hiểu thấy mờ

Tuần rồi, cái bang nữ họ Kiều của nhà Hát Tây, tức nàng thi sĩ «nhót đờ ro đầu ngón chân», vừa đi một đường chê bai Phó Vương Anam là... gà chứ cóc phải điều hâu hay bồ cu gì rảo trội !

Sự chê bai Phó Vương của nàng Kiều khiến nhóm Con Ong ngạc nhiên ghê lắm, nhất định không thể nào tin được.

Vì theo quan niệm của người Anam xưa, một người liền ông mà bị liền bà chê là «gà» thì thật là một sự mắc cỡ không thể tưởng tượng được. Và tất nhiên người liền bà dám nói tiếng chê bai đó phải là người có liên quan mật thiết vô cùng với người liền ông «gà» kia.

Đằng này, cả nước đều biết rằng giữa nàng Kiều và Phó Vương trước giờ chẳng có một ly ông cụ «sơ giao» nào cả, chứ đừng nói mật thiết mật tha gì cho mật công. Hóa nên việc nàng Kiều chê Phó Vương là gà nhưt định sạo trăm phần trăm, hoặc do hai nguyên nhân sau đây tóe ra :

1— Từ thủa đây thì đời tám đến bi giờ, nàng Kiều hăm hiu toàn gặp phải «đàn ông gà» cả nên thết rồi nàng định nhìn liền ông ai cũng như ai, chỉ toàn là gà chứ cóc làm gì có người hung hãn

như loài điều hâu đặng xứng tài ngang ngựa cùng nàng !

2—Phù bầu bị năm tới sắp phải vận động đến nơi rồi ; nên chỉ nàng báo Phó Vương là «gà» không có nghĩa chê bai đâu, mà chính ra là để cho cử tri hiểu lầm rằng ta đây cũng gần gũi với «ai kia» lắm...

Người mừng nhất

Câu chuyện cổ bé «nhỏ nhem» tân thời Ba xí Bokassa bỗng trở thành 1 đề tài hấp dẫn cho báo chí năm châu khai thác. Đặc biệt báo chí Giao Chỉ lại càng khai thác kịch liệt hơn ai hết, cơ hồ gần đến chỗ rách nát tả tơi !

Đồng thời với việc khai thác của báo chí, nàng «nhỏ nhem» tân thời cũng được các vị tai to mặt lớn như xứ Mít tiếp đãi long trọng ghê quá. Thật chẳng bù với lúc còn là cô gái bình dân bán hàng lậu trên vỉa hè Saigon, lắm phen bị pâu lít dượt chạy có cò và sồn «đỏ» ra quần cũng nên.

Tuy nhiên, theo sự nhận xét của nhóm Con Ong, người đang mừng rỡ nhất trong vụ khám phá ra nàng công chúa «nhỏ nhem» này phải là cụ viên ngoại bi ve của nền thông gian Giao Chỉ. Mừng, vì căn cứ vào sự việc kể trên, rất có thể nền thông gian xứ Mít sẽ có một tương lai vô cùng huy hoàng, triển vọng thắng lợi về mặt thông gian giữa xứ Mít với các quốc gia trên khắp thế giới sẽ lớn bự không biết bao nhiêu mà kể.

Vì biết đâu trong một tương lai gần đây thôi, Giao Chỉ quốc chúng ta sẽ lại chẳng khám phá thêm được vài nàng công chúa «lộ lem» thứ hai, thứ ba, thứ sáu, thứ bảy... có ông bố đang làm Tổng Thống, Quốc trưởng, hoặc bét lăm cũng cỡ Thủ Tướng của các xứ Maroc, Sénégal, Đức, Úc, Thái Lan, Đại Hàn, Phi Luật Tân, Trung Hoa Quốc Gia, Tân Tây Lan, Nhật Bản, Mèo, Ý đại Lij, Pháp v.v

Thảo hèn ông Tôn Phiêu từng khen : «con lai tốt lắm ! Quê hóa lắm !... là ở cái điếm đó vậy ! Phục ông ghê !

Các nghị hòn tranh đấu ra rít

Nhờ vụ anh nghị lão Nguyễn Văn Hieu của HĐ ĐT bị đảng dùi cui bắt bỏ bót về tội liên can là n giấy tờ giả mạo các đảng nghị hòn bỗng trở n đoàn kết không ngờ. Toàn thể nghị đư nghị cái đi cương quyết bỏ hợp để can thiệp cho ban hội đồng thoát khỏi tay kim kẹp của đảng dùi cui bằng bit cứ giá nào. Các nghị vi von rằng nghị hòn thì cũng soccer ở dân chúng mà ra, đâu có khác chi giới đại các bang ở viện đường lão Cầi Mống mí li giới tiêu cái bang đảng nhà Hát Tây? Vậy đảng dùi cui không có quyền sờ soạng ngang xương đến nghị hòn được ! Sờ soạng ngang xương nghị hòn là có tội lớn đối với quốc dân đồng hồ, là không biết kính trọng người đại diện của quốc dân đồng hồ v.v

Nhân cái đã phản đối kịch liệt này của giới nghị hòn đã thành, nhóm Con Ong chợt nhớ ra là mới cách đây ngót tháng, các bộ nghị ta cũng từng có những phùa kèn cựa tranh đấu cho quyền lợi riêng tư vô cùng huê dạng. Các bộ năng nặc đòi quan thừa tướng phải xét lại vấn đề lương hưởng của nghị hòn, phải tăng cho nghị hòn ít xấp nữa chứ 20 xín chưa ăn nhân gì? vẫn còn thua xa giới đại và tiêu cái bang. Đồng thời, các bộ cũng đòi thừa tướng phải cho nghị hòn được quyền bắt khả sờ soạng như «người ta», phải tăng nhiệm kỳ của nghị hòn lên 5 niên chứ 3 niên thì ít quá, chưa gỡ gạc được gì nhiều vân vân và vân vân...

Nhóm Con Ong bội phục vô cùng tinh thần tranh đấu của quý vị nghị hòn đồ thành. Nhóm Con Ong cũng rất đả tin tưởng rằng trong một tương lai rất gần đây, nhà Hát Tây và viện đường Lão Cầi Mống chắc chắn sẽ có thêm một đối thủ tài ba cạnh tranh nét sức là rảo riết vậy.

BETA-SIPHON

BETA-SIPHON là một dược phẩm

• Lợi tiêu • Tọc máu • giải độc • bỏ gan

LABORATOIRES VANCO 134, VEN-DO - SAIGON

THUỐC SĂN LÁI CON RỒNG

PUSSANT VERMIFUGE

RAT HIỆU NGHIỆM

CON ONG TRANG

PHÚ DE GIAO CHI

ĐA DANH cầm rờng

Giáo dục đứng bên

Cái việc tranh dành khách gây nên cảnh choảng nhau thật lực, trước đây thường chỉ xảy ra ở những xóm chợ em ta, hay những bến xe đò, giữa những ông ma cô, hoặc giữa những ông "đứng bên". Nào ngờ mới đây nó lại lan sang cả giới giáo dục nữa mới thật là bỏ bu. Theo chỗ bọn C.O được biết, thì vào hồi 7 giờ 30 chiều ngày 30-11, một cuộc tranh giành "khứ" xảy ra ầu ầu, đã xảy ra tại trường trung học Trường Sơn.

Nguyên do cũng chỉ vì hai ông Cù An Hưng và Nguyễn Văn Vỹ cũng mở mỗi người một "cours" toán lý hóa tại trường TS. Cuộc tranh "khứ" mới đầu chỉ diễn ra trong âm thầm vì cần giữ thể diện của nhà giáo. Lần hồi thể diện nhà giáo bị phứt vì những con số trong sổ ghi học phí của hai nhà giáo đáng kính. Họ bắt đầu giành giật học trò một cách lả lổ. Thế rồi cuộc ẩu đả vì tranh ăn đã diễn ra giữa cô thư ký của nhà giáo Hưng và phu nhân của nhà giáo Vỹ. Kết quả là phu nhân của nhà giáo Vỹ bị cô thư ký của nhà giáo Hưng xé áo, tụt quần, phơi tất cả những gì đáng xấu hổ. Phần cô thư ký cũng bị nhà giáo Vỹ xông vào bóp cổ đến le lưỡi (không hiểu ngoài cổ ra, còn chỗ nào bị bóp không).

Bọn C.O vốn tính khí rất trẻ con, thích xem thiên hạ đánh đấm chửi bới nhau như vẫn thích xem những ông dân biểu chửi bố nhau. Riêng vụ này bọn C.O xin can hai ông nhà giáo. Cái gì cũng vừa thôi. Làm vậy bọn học trò nó phải bịt mũi mà cười thì còn chi học với hành, giáo với dục.

Nạn pháo

Kể từ Tết Mậu Thân, Nhà Nước đã cấm tít việc đốt pháo, cũng như sản xuất pháo. Năm nay Nhà Nước cũng đã rêu rao đại khái như vậy. Nhưng cóc hiểu sao ngay bây giờ con nít nó không biết đào đâu ra được pháo và đã đem đốt tùm lum tại nhiều khu vực.

Tại Ngã Tư Bảy Hiền lối xuống Bà Quẹo, mấy tối nay cả chục đứa trẻ nít tụ nhau đứng bên lề đường đốt pháo và ném vào những người chạy xe ngang qua, khiến nhiều người (nhất là những có gái) giật mình ngã chổng mông, chổng tí. Có một điều lạ là tại ngay ngã tư Bảy Hiền có sừng sừng một tòa cảnh sát, mà cóc thấy một đảng bạn dân ta nào động dấy dùi cui cả. Phải chăng các bạn dân ta ở miệt này chỉ thích dọa người nhơn, chứ không thích dọa trẻ con, nên cứ để mặc cho chúng đốt Pháo ném vào người đi đường?

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là chuyện nhỏ mọn. Bất dấm ba đứa con nít này, thì cũng chưa chắc thành được "ông ngáo ộp" để những đứa trẻ tinh nghịch khác sợ hãi. Vấn đề bọn C.O muốn đặt ra là làm sao trừ tiết được những kẻ làm pháo lậu. Vì có nhỏ tận gốc, thì mới ngăn chặn được ngọn ngành mọc tua tủa khắp nơi. Chứ cứ lo vật ngọn thì chỉ tồn hơi và cóc bao giờ trừ hết được.

Nên dẹp cái trò buôn xác chết đi

Người Nhân Xã Trương Công Cửu sau màn "khóc chúa", lại vừa hoạt động ráo riết bằng cách phát động chiến dịch "xây mồ cho Tổng Thống Diệm" trên khắp nước, để cả ngoại quốc, để gọi là phục hồi danh dự cho mình chúa. Cứ nhìn vào việc làm đầy tính chất khoa chuông, giống trống của người Nhân Xã Trương Công Cửu, người ta cũng thừa biết rằng đây chỉ là cái nạn buôn xác chết hay đánh bóng xác chết để làm sáng tên tuổi mình. Thật là để hiểu. Nếu ông Trương Công Cửu thật tình thương chúa cũ, thì cứ việc bán nhà lầu, xe hơi, hay tích cực hơn, bán vợ đợ con để lấy tiền xây mồ ông Diệm thật to. Việc gì phải làm ầm ĩ lên như vậy. Kỳ quá.

Với tư cách người đứng ra phục hồi danh dự như vậy, thì đến tết Congo danh dự ông Diệm mới được phục hồi.

Rõ thật ngớ ngẩn

Ông Ngoại Voi Trắng từ trước vốn nổi tiếng ngớ ngẩn vì những câu tuyên bố chẳng ăn nhập vào đâu. Bởi vậy bọn viết lách nghịch ngợm mới đặt cho ông một ngoại hiệu là ông Ngoại Ngớ Ngẩn. Mới đây ông Ngoại Ngớ Ngẩn lại chứng tỏ thêm một lần nữa cái sự ngớ ngẩn. Đó là việc ông vội vã lên tiếng "minh xác" rằng trong vụ giúp cho cô bé lợ lem Ba Xí trở thành công chúa Martine Bokassa của nước Cộng hòa Trung Phi, bộ Ngoại Giao vì vấn đề trách nhiệm bảo đảm an ninh cho ái nữ một vị Tổng Thống quốc gia

bạn và vì khía cạnh nhân đạo. Chứ không nghĩ đến việc lợi dụng khai thác việc này trên phương diện ngoại giao, như một vài tờ báo đã nghĩ sai lầm.

Theo bọn C.O ngoài hai mục đích cao quý trên ra, dù bộ Ngoại Giao có lợi dụng cô bé lợ lem về phương diện ngoại giao cũng chẳng có gì xấu. Trái lại còn đáng khen nữa là đáng khác. Ở trường hợp này, bọn C.O tin rằng chính Tổng Thống nước Cộng Hòa Trung Phi cũng khoái tí khi được "lợi dụng ngoại giao" vì "phu nhân" của ông vẫn còn lưu lạc trên đất Việt. Làm chính trị mà không biết lợi dụng hoàn cảnh để thừa thắng xông lên tiến đến chỗ tốt đẹp, thì chẳng thà về nhà đuổi gà cho vợ, hay xuống Chợ-lớn mà làm quân tử Tàu cho xong. Rõ thật là ngớ ngẩn.

Làm khố

Hồi này đang mùa thảo luận về ngân sách trong niên tới. Mấy ông dân biểu Viện Tai Tiếng được dịp tỏ uy quyền, cũng như làm người nhơn, khi lên tiếng chửi bới, xô xiên những ông Tổng Bộ Trưởng này nọ. Chẳng hạn như các ông đã nọc ông Thông Tin ra xi xà, rồi có ông dân biểu còn đòi ngưng thảo luận để xem từ ông chủ tịch xe đò trở xuống, tất cả các dân biểu có phải là đầu trâu mặt ngựa không.

Đành rằng nhiều ông Tổng Bộ Trưởng cũng đáng chửi bới lắm chứ lì. Nhưng nếu có tư cách người nhơn một tí, thì các ông dân biểu không nên chửi cái lối trả thù vật như vậy. Nó xô mình, mình phản ứng ngay rồi thôi. Chứ ai đòi lại ngấm ngấm chất chứa trong lòng rồi đợi dịp trả thù. Thêm nữa việc các ông phải họp hành, thảo luận về vấn đề này, vấn đề kia đều có ghi rõ khoảng thời gian theo Hiến Pháp chín nút quy định chứ đâu có thể chơi xô lá ngấm tôm để chờ xem đầu trâu mặt ngựa biến ra người, hay ngược lại, người biến ra đầu trâu mặt ngựa. Vừa thôi chứ, để đến lúc các ông bàn về ngân sách của các ông nó bốt ngược, vì chính các ông cũng cóc sạch sẽ gì. Trước khi chửi bới người hung hãn, các ông hãy chịu khó sờ lên gáy mình một phát.

Tu ỏi là tu

Theo một nguồn tin từ Quy Nhơn thì có đạo Nguyễn Văn B. (bọn C.O phải dựa tên thánh vì sợ tội cho thánh) có lẽ chán Chúa, nên bỏ lữ con chiên bỏ vợ để đi lo làm áp phao, mở Bar buôn bán lá đa cho bạn đồng minh Sâm Cao Ly. Việc làm trên vốn đã bần, thế mà "cha" lại còn bần hơn nữa. "Cha" đã đưa bàn tay từng làm phép rửa tội cho con chiên ra ký ngân phiếu cóc có tiền bảo chứng để lường gạt một người đàn bà, từng làm ăn chung và đặt hết lòng tin ở nơi "cha".

Bọn C.O đạo cóc, đời cóc, rất thương Chúa, mến Phật, nhưng không dám héo lánh đến gần Nhà Thờ, cũng như đến gần Chùa vì nghĩ mình quen nhàm nhờ, dựa cột, không nên vào chốn tôn nghiêm. Bởi vậy bọn C.O rất mù tịt về Kinh Thánh cũng như Kinh Phật. Có điều bọn C.O đoán chắc rằng không đời nào Phật dạy sư làm chánh trị chính em đây sự phản trắc, cũng như không đời nào Chúa lại dạy cổ đi mở bar buôn bán lá đa và ký ngân phiếu không tiền bảo chứng. Lạy Chúa, cả ngàn năm trước Chúa đã bị bọn quỷ dữ đóng đinh lên thập tự giá, bây giờ Chúa lại bị anh cố hồ mang Nguyễn Văn B. đóng đinh thêm một lần nữa. Các vị có thẩm quyền trong giới Thiên Chúa Giáo nên phứt ngay anh cố trên khỏi hàng ngũ những người lãnh đạo tinh thần, để con chiên khỏi mất niềm tin và Chúa khỏi bị cực hình.

Nói đại

Biết bao nhiêu người vì chán cái cõi đời, mù mắt vì hào quang của cái gọi là "Đấng Kim Ngọc", nên đã xuống lòng đầu để đi tu, ăn thân dưới hào quang thứ thiệt của Phật và Chúa. Họ đi "tu" không ai biết, cũng như họ ở "tu" không ai hay.

Nhưng riêng Tướng già Đỗ Mậu xuống lòng đầu để phen này quyết đi tu thì cả nước đều hay. Cả nước đều buồn rười rượi. Buồn vì tướng già Đỗ Mậu tìm được chân lý cũng như đếm được chân lông để bước vào cửa thiên hoi muộn. Đã quá muộn khi Đỗ Mậu dính hai sao nơi cổ, và quá muộn với cái số tuổi để quyết "tu thân". Giá Tướng già họ Đỗ đi tu sớm hơn có phải đỡ bận bịu hơn không.

Nghe nói ngày Đỗ Mậu quyết "cắc ê" vào chùa sau khi phát hành cuốn hồi ký "Trăm Năm Công

Luận". Cuốn hồi ký này như cái chổi chà, kỳ cọ cho hết tiết bợn nhơ. Cũng như giải tỏa cái tội khó chịu cho bộ trước khi lìa cõi tục.

Riêng Con Ong nói đại, chỉ mong cho cuốn Hồi ký bán không chạy, nếu không, với số tiền bán được (chắc chắn phải vài chục tệ) sẽ làm cho đường Tu của thiếu tướng rắc rối thêm.

Trăm van ngàn lạy

Hàng năm, mẹ kiếp cái hàng năm đã trở nên truyền thống đề nặng chình chịch vào bong đá dân Anam. Hết chuyện bão lụt, chuyện chạy giặc lại đến chuyện Việt Kiều mắc nạn. Và hơn bao giờ hết, nếu phải thống kê, nước Anamta sẽ đứng đầu về "lá lành đùm lá rách".

Đọc báo chí, từ báo nhỏ như cái lá me đến báo to như lá cây bàng, ai cũng thấy một chỗ dành để đăng "những lá lành". Văn hoa hơn, còn gọi là Sđ Vàng. Sđ Vàng ngày nào cũng bằng vàng để tên kẻ ít người nhiều.

Thế nhưng, làm sao để những cái "lá lành" này bay được tới tận tay "lá rách". Chứ không để ra chỉ tổ tui và gây thêm cảm phần cho nạn nhân.

Một lần nữa, xin các ngài, vốn giòng họ Thuồng chịu khó cột cái lòng tham lại cho một chút. Các ngài không tham thì không chết ai, chứ các ngài mà ra tay thì cả là một đại nạn.

Xé rào!

Cái trường Võ Lờ của bố Ngô dung Cầu không ngờ lại dám chơi ngang như vậy! Các thầy Godautre la ó ồm tồm cả tháng trời, lại phải hăm he đình công đình kiếc lồi thoi, các bố chủ trường mới chịu nhượng bộ. Các bố "lái chấu phôi" nhà ta kéo nhau tới nhà hàng đóp một bữa tốn trên nửa triệu bạc rồi mới gặt gù ô kê, tăng lương cho thầy Godautre, và sẽ không móc túi của các học trò thêm một cắc! Chỉ còn thiếu điều giờ tay thế: "đưa nào mà móc túi thêm của học trò, đưa ấy là con Kì Kì" mà thôi!

Nhưng lương các thầy Godautre tăng chưa thấy đâu, trường Võ Lờ đã bắt buộc các học trò học trượt phải đóng thêm một bô mỗi tháng, nói là để tăng lương cho các thầy giáo 85 tỉ một giờ. Chơi cái điệu này thì mấy bố "cá mập" lại mập thêm nhân dịp tăng lương cho thầy giáo, và chung quy vẫn chỉ có bố mẹ học sinh là ốm o gầy mòn! Hiện giờ mới thấy có một trường Võ Lờ xé rào, nhưng nếu êm rơ chắc chắn tất cả các trường khác sẽ xé theo.

Không biết các bố mẹ học trò nghĩ sao về vụ này? Riêng về phía các thầy, nếu vì đã được các ông "cá mập" đấm mồm mà các thầy lờ đi, thì... bần quá đểch chịu được. Bần sau các thầy tranh đấu trâu đánh gì cũng mặc xác các thầy, báo chí cóc thêm ủng hộ nữa đâu!

Ông làm chuyện

Nhà Hát vốn dĩ đã là nơi nhiều chuyện, cái nhà ông làm chuyện lại còn ra vẻ chuyện hơn ai hết.

Chỉ có nội một việc Tổng Tông xuống miền Tây khánh thành Viện Đại Học Hòa Hảo thôi mà ông ta cũng phịa ra được ba điều bốn chuyện để trách móc.

Nguyên do là ông ta tự nạnh muốn được Tổng Tông giúp đỡ để mở thêm một trường Đại Học ở trên vùng Cao Nguyên heo hút. Vì vậy mà ông ta tưởng tượng ra chuyện tông tông chề Quân khu 2 ít phiếu, và sợ Tổng Tông chưa nắm vững con số, ông Lâm Chuyện còn nhắc khéo là Quân khu 2 có tới 2 triệu phiếu chứ bộ!

Ờ, cái nhà ông này rõ thật là ngớ ngẩn! Bộ ông tưởng cứ xây lên một cái trường Đại Học là sẽ vô được hết phiếu đấy hả? Còn lâu. Còn phải nhiều trò khác nữa chứ? Chả tin ông đi hỏi ngay các cô các cậu Sinh Viên ngay tại Saigon này là ông khác biết ngay chứ gì! Quên, chưa nhắc lại rằng bữa ông ta phun ra lời tuyên bố bắt hủ ấy, cả nhà hát đã được một mẻ cười no bụng. Có người đã thi thảm:

— Ngụy cho mấy chú Thanh Hoài, Tùng Lâm Xuân Phát Phi Thoàn rồi! Không chừng mấy chú đó bị ông Lâm Chuyện này cướp nghề đến nơi mất!

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, V. Tân S. g
Quản Lý: HOÀNG THỊ UI